

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

10/74 1 kr 5. Årg.

Arbejdsløshedens årsager og kampen mod den

Den 9. oktober blev der registreret 76.350 arbejdsløse, 21.000 flere end ugen før. Dertil kommer alle de ikke registrerede. LO regner således med at arbejdsløsheden har passeret de 100.000, og også dette tal må betragtes som værende absolut minimum.

HVAD ER ÅRSAGEN TIL ARBEJDSLØSHED?

Årsagen er det kapitalistiske system. Selv på tidspunkter, hvor skiftende regeringer taler om fuld beskæftigelse er der arbejdsløshed. Og det hjælper ikke at bruge fraser som "det er dem, der ikke gider arbejde, der går arbejdsløse". Et kapitalistisk samfund har både arbejdsløshed og udnyttet industrikapacitet konstant og uanset om der er højkonjunktur eller ej.

Igenom 60'erne, hvor arbejdsløsheden lå mellem 2-5%, blev specialarbejdskoler opført landet over. Mange arbejdere blev omskoleet og ikke altid fordi der var et behov for det, men simpelthen for at skjule arbejdsløsheden. I 1960 var der 4.000, i 1970 25.000 på specialarbejdskolerne.

et klart udtryk for, at den kapitalistiske verden er ved at løbe ind i en alvorlig overproduktionskrise. Den væsentligste årsag til arbejdsløsheden er en begyndende overproduktion af alle varer. Ikke fordi alle behov er dækket, men fordi der ikke er mere betalingsdygtig efterspørgsel.

Arbejderne sælger deres arbejdskraft til kapitalisten og får til gengæld en løn, der svarer til, hvad det koster at eksistere. De produkter, arbejderne producerer, er kapitalistens, og disse varer indeholder en meget større værdi end arbejdslønnen, som arbejderne får. Det betyder, at arbejderne ikke kan købe de produkter, de producerer, og som følge deraf får et kapitalistisk samfund med mellemrum overproduktionskriser.

Den arbejdsløshed, vi har i dag er

Fortsættes side 8

TILLIDSMAND SENDTE TRUSSELSBREV

Efter at de var blevet idømt bod på Svendborg Værft, mødtes vi fredag morgen i kantinen på Lindøværftet. Man kan dog dårligt snakke om møde, for tillidsmændene åbne ikke mikrofonerne, men læste blot en resolution op, som de erklærede for enstemmigt vedtaget. Derefter meddelte de os, at vi strejkede i 24 timer.

Grunden til, at tillidsmændene opfordrede til strejke i kun 24 timer, i modsætning til andre værfter, hvor man strejkede til mandag morgen, var den ganske simple, at der skulle finde en uddokning sted lørdag morgen, og at tillidsmændene derfor havde lovet værftet at begrænse strejken til 24 timer.

Efter denne meddelelse over højtalene, holdt de riggerne, som skulle deltage i uddokningen et møde for at diskutere, om de skulle komme om lørdagen. Den her i bladet tidligere omtalte tillidsmand, Bent Rasmussen, forklarede på dette møde, at de selv måtte bestemme det. En hurtig afstemning gav derefter stort flertal for at blive hjemme, og så skulle den sag jo være klar, skibet kunne ikke uddokkes lørdag. Men sådan gik det ikke. Værftet og dets tillidsmand gik i fælles aktion for at sabotere riggerens beslutning om at strejke.

I fællesskab udarbejdede værftet og tillidsmandsudvalget et trusselsbrev til alle riggerne. I brevet stod der om den af riggerne besluttede strejke:

"Vi henleder opmærksomheden på de meget alvorlige konsekvenser, denne holdning vil få, dels for den enkelte, dels for ca. 2.000 arbejdskammerater, der vil miste en dagløn mandag og tirsdag som følge af forskudt uddokning, og dels for de værddier, der bliver sat på spil, idet uddokningsproceduren er startet idag fredag morgen før kl. 7.00." (vores understregning).

Til riggerklubben, Lindøværftet.

I anledning af den faldende dom i Arbejdssagen vedrørende Svendborg Skibsværft har tillidsmandsudvalget på værftet besluttet at nedlægge arbejdet i 24 timer. Denne arbejdsnedlæggelse afsluttes kl. 7.00 lørdag morgen den 10.10.74.

Det er meddelt, at riggerklubben - uanset dette - har besluttet ikke at give med ved forhandling af 1975 om tillidsmands aftale. Vi henleder opmærksomheden på de meget alvorlige konsekvenser, denne holdning vil få, dels for den enkelte, dels for ca. 2.000 arbejdskammerater, der vil miste en dagløn mandag og tirsdag som følge af forskudt uddokning, og dels for de værddier, der bliver sat på spil, idet uddokningsproceduren er startet idag fredag morgen før kl. 7.00.

Vi opfordrer på grundlag heraf medarbejderne i riggerklubben til at undgå indblanding, således at uddokningen gennemføres kl. 7.00 lørdag morgen.

Lindø, den 10. oktober 1974.

For tillidsmandsudvalget:

Bent Rasmussen
Bent Rasmussen

For værftet:

Bent Rasmussen
Bent Rasmussen

For riggerklubben:

Bent Rasmussen
Bent Rasmussen

Kopi af trusselsbrevet.

Brevet var underskrevet af Bent Rasmussen for tillidsmandsudvalget, Bent Poulsen for riggerklubben og af værftet.

Hver enkelt rigger, som skulle have deltaget i forhandlingen, fik dette brev overrakt af en formand, som kom i taxa, og som fortalte, at de andre havde besluttet at komme.

Sådan sikrede værftsledelsen og tillidsmændene i fællesskab Lindøværftet mod profittab ved indirekte at true med fyring og sabotere strejken. Det er klart, at harmen over disse metoder er stor blandt riggerne.

Tillidsmændene har med deres handlinger åbenlyst vist, at de end ikke viger tilbage for trusler og åbenlyst skruebrækkeri, når det gælder om at sikre værftets profitinteresser.

Strejken har vist os arbejdere, at hvis vi skal kæmpe mod kapitalens overgreb, skal det ikke være med disse forrædere i spidsen.

Lindø-cellen

TITOS JUGOSLAVIEN: 25ÅRS SEJRRIG GENREJSNING AF KAPITALISMEN

I anledning af præsident Titos nyligt aflagte officielle besøg i Danmark blev der, som det sig hør og bør, skrevet en del, ikke mindst i "arbejderpressen", om Tito og det Jugoslavien, han har styret siden landets befrielse fra nazisterne under anden verdenskrig.

I Aktuelt har man bl. a. kunnet læse et eksklusivt interview ved chefredaktør Bent Hansen med den jugoslaviske statsminister Bijedic, som udbreder sig om det, intervieweren kalder "det jugoslaviske eksperiment med selvstyring og økonomisk demokrati", som "har vakt stor interesse hos socialistiske kredse i Vesteuropa". Og i Land og Folk (26.10.) noteres med tilfredshed, at "Jugoslaviens ret til at gennemføre socialismen på den måde, de selv ønsker, er blevet fuldt anerkendt, og gensidige og partimæssige besøg mellem Jugoslavien og andre socialistiske lande har beseglet det gode forhold (mellem disse lande, red.)". Og SF har aldrig lagt skjul på, at de betragter "arbejdernes selvforvaltning" i Jugoslavien som et socialistiske forbillede og har gennem årene arrangeret studierejser dertil.

De tre "arbejderpartier" er altså enige om, at Tito er i færd med at opbygge socialismen i sit land. Det kunne derfor være spændende at se lidt nærmere på, hvordan det jugoslaviske samfund da er indrettet, og det vil vi gøre i det følgende. Det må jo give et fingerpeg om, hvad disse partier mener, når de lejlighedsvis taler om "socialisme" eller "demokratisk socialisme".

DEN HISTORISKE BAGGRUND

Men først et par ord om den historiske baggrund. Kommunisterne stod også i Jugoslavien i spidsen for den folkelige, anti-fascistiske kamp mod den nazistiske besættelse, og efter befrielsen oprettedes der, ligesom i de øvrige østeuropæiske lande, en folkedemokratisk regering, der tog fat på at nedbryde de mere eller mindre feudale samfundsforhold, kaste de vestlige

imperialister ud af landet og opbygge en kollektiv økonomi, der skulle berede landet på at slå ind på socialismens vej. I de første år fulgte Tito denne linie, men omk. 1947-48 afslørede Tito og den ledende gruppe omkring ham sig som værdige efterfølgere til den jugoslaviske magtklike fra før anden verdenskrig: Tito slog ind på en gammelkendt, "stor-serbisk" nationalisme der bl. a. gik ud på, at Jugoslavien skulle indlemme Albanien som det første skridt til oprettelsen af en "balkan-føderation" bestående af Jugoslavien, Grækenland, Bulgarien og Albanien - men med Jugoslavien som den dominerende kraft. Som indledning skulle to jugoslaviske militærdivisioner besætte Albanien, men takket være Stalins mellemkomst blev dette forhindret. Stalin gjorde det klart for Tito, at Sovjetunionen naturligvis ikke ville acceptere et militært angreb på det socialistiske broderland Albanien. Tito-klikken udspandt i den følgende tid et net af intriger mod de socialistiske nabolande og indledte samtidig en storstilet pro-

Fortsættes side 7

KRISEN RAMMER OGSÅ THRIGE - TITAN

Direktør Skjødt løj da han gav den lave fraværspåbud skylden for at han måtte fyre 30.

I begyndelsen af oktober citerede den borgerlige presse med største iver en vis Direktør Skjødt, Thrige Titan Åbakken i Odense for hans udtalelse om, at fraværspåbuddet på hans fabrik var faldet til nul, og at det var derfor han nu fyrede tredive arbejdere. Vi har modtaget et læserbrev fra en arbejder på den pågældende fabrik, der afslører den virkelige grund til fyringerne:

Tirsdag d. 8. lo fik vi på Thrige-Titan Åbakken i Odense at vide, at produktionen skulle sættes ned med 20 procent, og at det ville medføre nedskæring af arbejdskraften med 20 procent også. Det ville de klare ved at fyre 56 og sende 45 på kursus.

Så fredag morgen i 06.00-radioavisen hører vi at vores fabrikschef har udtalt sig til morgenavisen om situationen på Thrige-Titan. Han siger at de har været nødt til at fyre 30 fra vores fabrik, og det fordi fraværspåbuddet mærkeligt nok er kommet helt ned på nul. Dette, samtidig med at vi åbenbart er begyndt at lave mere, er altså grunden til at de har måtte fyre 30. Han understreger, siger han, at det ikke har noget med svigtende ordretliggang at gøre, som man hører om fra andre fabriker.

Da vi mødtes på arbejde snakkede alle om hans direkte løgnagtige udtalelse, men de eneste der vid-

ste at det var løgn var jo os på fabrikken, så nu havde det meste af Danmarks befolkning hørt eller læst at krisen heldigvis gik forbi Thrige Titans porte. Så måtte han lige redde sig selv over for os, men den var for grov til at redde. Der blev sat et opslag op hvor han forklarede at journalisten fuldstændig havde misforstået ham. På opslaget stod også alle ordreindgangene ved siden af det vi havde produceret i hver enkelt måned i år, og det viste klart at det i de sidste måneder er gået kraftigt ned ad bakke for Thrige-Titan. Det pegede han også på, og sagde at disse tal jo var et tydeligt bevis på hvor stor en misforståelse der var sket. Jeg tror ikke der var en eneste der troede på den historie, men han fik uroen dyssset ned, og vi kunne bare sige til os selv at manden er fuld af løgn, men det forbavtede os vel ikke. Men alle andre end netop os kan jo ikke tro andet end hvad der stod i avisen og blev sagt i radioen, så uddatil er Thrige-Titan en virksomhed der klarer alle skærene, og som har fået sig en medarbejderstab de kan regne med.

Selvfølgelig er fraværspåbuddet faldet. Det tror pokker! Siden ferien har det været almindeligt praksis at fyre dem der har haft bare 15-20 sygedage siden nytår. De har fået fyresedlen straks efter at de kom på arbejde efter sidste sygdommelding. Begrundelsen "For mange forsømmelser". Vi tør simpelt hen ikke blive hjemme

Thrige-arbejder

Kammerater

Til arbejderne på Svendborg Skibsværft

Ved jeres beslutning om at nægte at betale den bod på 70.000 kroner, som Arbejdsretten har idømt jer for deltagelse i maj-strejkerne, har I vist, at det sidste ord ikke er sagt i den sag. Vi støtter helt og fuldt jeres beslutning, og opfordrer jer til at organisere kampen for den. Og vi opfordrer alle arbejdere til at slutte op. Svendborgarbejdernes kamp er hele arbejderklassens kamp.

Formår vi at afvise jeres bod, vil det afskrække de andre arbejdskøbere, som mener de har "noget til gode" hos os for maj-strejkerne. Det vil samtidig vise, at arbejderklassen ikke krummer ryg over for den offensiv, som kapitalen idag retter imod os i form af stramminger, prisstigninger og arbejdsløshed.

Vi opfordrer alle arbejdere og arbejdspladser til at vise solidaritet. Send støtteudtalelser til Svendborgarbejderne, igangsæt indsamlinger i samme øjeblik, ledelsen for Svendborg Skibsværft trækker boden i lønningssagen og arbejderne svarer igen ved at nedlægge arbejdet.

Kommunistisk Arbejderforbunds afdelinger landet over vil selv igangsætte og støtte sådanne indsamlinger og gøre alt for at kampen fører til sejr.

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123103

ARBEJDERBLADET

Lederen udtrykker politbureauets standpunkt
ARBEJDERBLADET, Guldbergvej 13, 4. th., 2000 Kbh. F., FA 2476
Løssalg 1 kr., abonnement 25 kr., kampabonnement 50 kr.
Institutionsabonnement 65 kr.
Giro 20019
Ansvarshavende: Finn Sørensen

Formandsinitiativets og DKPs linje har spillet fallit SLUT OP OM KAM-1

Formandsinitiativets og DKP's handlinger siden maj-strejkerne har klart vist, at deres linje har spillet fallit. De hverken vil eller kan lede arbejderklassens kamp. Det har vist, at skal vi bryde med LO's og Socialdemokratiets klassesamarbejdslinje, så kræver det også et brud med de andre såkaldte arbejderpartier, SF og DKP, og det kræver et brud med Formandsinitiativet og DKP's faglige linje.

Formandsinitiativet er intet alternativ til LO-ledelsen, men tværtimod en opbakning til LO. Erfaringerne fra maj-strejkerne, den faglige konference og kampen mod Arbejdsrettens domme viser, at skal der føres kamp mod kapitalen og dens regering, så skal det ske gennem den selvstændige kamp. Linien for den faglige/økonomiske kamp er som vi lagde den frem på den faglige konference, den selvstændige organisation i demokratisk valgte strejkekomiteer.

Men kampen må selvstændigt organiseres videre og også føres på det politiske plan. Til dette kræves et virkeligt arbejderparti, der kan gå i spidsen og varetage arbejderklassens interesser på ethvert tidspunkt, hvad enten det drejer sig om overgreb i dag, eller det gælder kampen om magten i samfundet.

En sådan ledelse af proletariatets kamp kan kun ske gennem et revolutionært kommunistisk parti med en enig linje for kampen. Det kræver enighed om, hvad arbejderklassens interesser er, enighed om, hvordan kampen skal føres. Den mindste vaklen i ledelsen vil afspore kampen. En sådan enhed kan kun opnås i et parti, som bygger på marxismen-leninismen, den videnskabelige sammenfatning af arbejderbevægelsens historiske erfaringer og mål og på en korrekt opfattelse af samfundet.

Det revolutionære parti må være en uadskillelig del af arbejderklassen for at kunne lede kampen og for at kunne forene arbejderbevægelsen med en socialistisk bevidsthed. Det må forankres i arbejderklassen gennem revolutionære arbejdergrupper, kommunistiske celler på arbejdspladserne og i boligområderne, organiseret omkring den kommunistiske avis. Cellerne opgave er: Altid i spidsen for bevægelsen - i spidsen for kampen mod ethvert overgreb, i spidsen for at give bevægelsen en socialistisk bevidsthed.

Kommunistisk Arbejderforbund marxister-leninister har sat sig som opgave at opbygge dette parti og oprettet de første celler på fabrikker og boligområder, men vi er klar over, at vi endnu er langt fra at være et revolutionært alternativ i arbejderklassens øjne.

Tvunget af den begyndende internationale krise i det kapitalistiske system retter kapitalen det ene angreb mod arbejderklassen efter det andet - i Danmark som i alle andre kapitalistiske lande. Arbejderklassen slår spontant igen, men kampen afspores af reformister og revisionister. Denne situation tvinger alle revolutionære arbejdere og intellektuelle til at tage stilling til de stridende retninger i arbejderbevægelsen med det formål at gå med i opbygningen af arbejderklassens kampstab.

SLUT OP OM KAM-1!

den 27. oktober 1974

DKP: MISTILLID TIL ARBEJDERKLASSEN - TILLID TIL BORGERSKABET

Fra forskellige afdelinger er der rejst kritik og en del spørgsmål omkring lederen om DKP som et småborgerligt kontrarevolutionært parti i sidste nummer af ARBEJDERBLADET. Vi vil sammenfatte spørgsmålene på følgende måde:

1.) Småborgerskabet som vaklende klasse.

2.) Vakler Formandsinitiativet mellem arbejdernes spontane selvstændige kamp og fagforeningernes borgerlige linje?

3.) Hvordan kan DKP både være et småborgerligt og et kontrarevolutionært parti?

4.) Kan vi lave enhedsarbejde med et kontrarevolutionært parti?

1.) SMÅBORGERSKABET SOM VAKLENDE KLASSE
Samfundet er inddelt i klasser og lag. De to hovedklasser er borgerskabet og arbejderklassen, der henholdsvis er konsekvent kontrarevolutionære og konsekvent revolutionære. Småborgerskabets økonomiske og samfundsmæssige stilling har sin årsag i, at det på den ene side deltager i produktionsprocessen med sit eget personlige arbejde, og på den anden side

er besiddet og dermed trækkes ind i den kapitalistiske vareomsætning. Den kapitalistiske produktion vil stadig indebære en trussel mod småproduktionen, samtidig med, at småproduktionen danner forudsætning for storproduktionen og giver den enkelte småborger mulighed for at blive kapitalist. På den anden side ser vi, hvorledes en stor del af småborgerskabet ruineres gennem konkurrence og glider over i proletariatets rækker. Som følge af dette vakler småborgerskabet bestandigt mellem borgerskabet og arbejderklassen. Dertil kommer, at småborgerskabets tankegang præger samfundet som helhed, ikke mindst på baggrund af det voksende mellem-lag, der for størstedelen placerer sig tæt op ad småborgerskabet. Den småborgerlige ideologi forplanter sig til arbejderklassen, og er årsagen til den småborgerlige strømning i arbejderbevægelsen.

I Danmark er den borgerlige og småborgerlige strømning dominerende i arbejderklassen, henholdsvis repræsenteret af Socialdemokratiet og DKP.

Den småborgerlige strømning i arbejderbevægelsen kommer til udtryk i forsøget på at spænde arbejderklassen for småborgerskabets vogn. Småborgerskabet har en interesse i at forsøge at skruer historiens hjul tilbage. De ønsker en kapitalisme uden monopol og stor-kapital. De ønsker en tilbagevenden til den liberale kapitalismes epoke, hvor de havde en langt større indflydelse og muligheder. Men denne utopiske drøm kan selvstændigt ikke realiseres.

Den revolutionære bevægelse sætter arbejderklassen i spidsen. For os er arbejderklassen den ledende kraft i omformningen af samfundet, i gennemførelsen af den socialistiske revolution, netop i kraft af, at det er den eneste konsekvente revolutionære klasse.

2.) VAKLER FORMANDSINITIATIVET?

I svaret til Lindø-cellen i ARBEJDERBLADET nr. 8/74, skrev vi at "Formandsinitiativet vakler bestandigt mellem arbejderklassens spontane selvstændige kamp og fagforeningernes borgerlige linje." Det er en uklar og upræcis formulering: En spontan kamp er netop ikke en bevidst og selvstændig kamp. Den selvstændige kamp vakler formandsinitiativet ikke overfor. Den vender de sig konsekvent imod.

Formandsinitiativet og DKP opfordrer til aktioner, protester, demonstrationer osv., men når arbejderne følger deres opfordringer og henstillinger, så får de travlt med at lede bevægelsen til nederlag. De ønsker ikke at lede en kamp, men udelukkende at lave tomme manifestationer for at vise partiets styrke og for at styrke deres positioner i det faglige apparat og i folketinget. De ønsker at udnytte arbejderklassens utilfredshed til en styrkelse af deres parti. Gennem en sådan aktivitet opnår partiet at fremstå som et stadig mere attraktiv samarbejdspartner for Socialdemokratiet.

Deres "vaklen" består altså i, at lefle for den spontane bevægelse for at styrke deres egne positioner. Denne "vaklen" skal vi imidlertid udnytte, men ikke til at presse f.eks. Formandsinitiativet til at lede arbejderklassens kamp, men presse dem til at tage stilling og dermed afsløre dem overfor arbejderne.

3.) DKP SOM SMÅBORGERTIL OG KONTRAREVOLUTIONÆRT PARTI?

Den rolle som DKP stiller er, gennem fraser og tomme manifestationer, ved at kalde sig et kommunistisk parti og hævde at stå på den videnskabelige socialismes grund, at vildlede arbejderklassen. Så længe DKP formår at fremstå, som et revolutionært parti, som vil omforme samfundet, og så længe det kan fastholde arbejderne i troen på sine løgnagtige påstande, så længe vil et revolutionært parti ikke kunne skabes, og så længe vil borgerskabet kunne have "ro".

Lenin skriver: "Opportunismen og socialchauvinismens politiske indhold er det samme. Samarbejde mellem klasserne, forkastelse af

proletariatets diktatur, forkastelse af revolutionære aktioner, ubetinget anerkendelse af det borgerlige regimes legalitet, mistillid til proletariatet, tillid til bourgeoisiet." (Lenin, UV bd. 6 s. 37.)

Eksempler: DKP vil ikke bryde med LO's og Socialdemokratiets klassesamarbejdslinje, men udelukkende presse LO og Socialdemokratiet. DKP har forlængst for nægtet og afskrevet proletariatets diktatur. Efter den "fredelige overgang" til socialisme skal der fortsat eksisterer flere politiske partier og der skal fortsat være en "fri" presse så de borgerlige blade kan fortsætte med at forpøse luften. DKP vender sig konsekvent mod enhver form for revolutionære aktioner. De vender sig mod generalstrejke, de vender sig mod en effektiv organisering af strejkekampe i den faglige/økonomiske kamp, de vender sig mod en effektiv kamp mod Arbejdsrettens domme osv. og de vender sig selvstændigt mod den voldelige revolution. På ethvert tidspunkt saboterer de arbejderklassens kamp, på ethvert tidspunkt går de imod bevægelsen i arbejderklassen, når den vil udvikle sig udover de rammer, som kan tjene til at styrke DKP som parlamentarisk parti og samarbejdspartner med Socialdemokratiet. DKP bakker op om det borgerlige samfunds love. I sagen om Arbejdsrettens domme over proteststrejkerne forsvarer DKP retten til aktioner med grundloven i hånden. Og i resolutionen fra den faglige konference står der, at en dom i forbindelse med proteststrejkerne vil blive forelagt Folketingets ombudsmand. Og endelig fremstiller

DKP det som om man kan indføre socialismen ved hjælp af et flertal i Folketinget. Mistilliden til proletariatet er senest vist i forbindelse med majstrejkerne, hvor de vendte sig mod generalstrejke. Arbejderklassen skulle underordne sig de småborgerlige efterblevne mellem-lag. Og tilliden til borgerskabet kommer til udtryk i deres ønske om samarbejde med Socialdemokratiet, det mest effektive parti for finanskapitalens interesser og deres ønske om, sammen med Socialdemokratiet at tage regeringsmagten.

Lad os konkludere: DKP repræsenterer den småborgerlige strømning i arbejderklassen. De fremstår som et parti, der varetager arbejderklassens interesser. I praksis, i enhver konkret handling går DKP imod arbejderklassen og leder bevægelsen ind på nederlagets vej.

Når vi fastslår, at DKP er et småborgerligt kontrarevolutionært parti, så er det fordi deres småborgerligt socialistiske linje er en illusion som i enhver konkret handling bliver en støtte til borgerskabet.

Hvis DKP var et borgerligt parti i dag, så manglede der et småborgerligt parti, med DKP's indflydelse i arbejderklassen til at fastholde og isolere arbejderklassen fra den revolutionære bevægelse. En tysk socialdemokrat sagde i 1915: "Det (socialdemokratiet) bør bevare sin karakter af et arbejderparti med socialistiske idealer, thi den dag, det mister den, vil et nyt parti opstå, som under en mere radikal form vil genoptage det forkastede program." (Lenin UV bd. 6 s. 40) Revolutionære klingende fraser, så masserne kan vildledes, samtidig med handlinger, som bliver en opbakning omkring borgerskabet. Endelig er der DKP's støtte til social-imperialismen. Da Sovjetunionen invaderede Tjekoslovakiet og voldeligt undertrykte det tjekiske folk, da tog DKP afstand fra invasionen i ord, men brød selvfølgelig ikke med socialimperialismen af den grund. De står fast på den ene supermagts side.

DKP kan ikke føre en konsekvent kamp mod supermagterne, eller et konsekvent forsvar for freden.

4.) ENHEDSARBEJDE
Linien for enhedsarbejdet kan kort skitseres med Marx's ord fra "Kritik af Gotha-programmet": "Et skridt virkelig bevægelse er vigtigere end et dusin programmer". Det betyder, at kommunister må lave enhedsarbejde med alle de grupper og partier, klasser og lag, der kan mobiliseres omkring den konkrete sag, som enhedsarbejdet omfatter. Princippet er, at vi vil samarbejde med alle om alt, hvad der tjener

proletariatets kortsigtede og langsigtede interesser.

I enhedsarbejdet er der to grøfter vi kan falde i. Den ene, højrefejlen, kan vi udtrykke ved Bernsteins "Bevægelsen er alt, slut-målet intet." Denne linie for enhedsarbejdet er udtryk for en revisionistisk linie, der forråder proletariatets selvstændighed og partiets selvstændighed. Og der er "venstre" fejlen, der på forhånd afskærer muligheden af at indgå i enhedsarbejde med andre grupper og organisationer, klasser og lag, som ikke fuldstændig bakker den revolutionære bevægelses linie op.

Formålet med enhedsarbejde er på ethvert tidspunkt at fremme proletariatets sag og have proletariatets bevidsthed og styrke det til de kommende kampe. Og endelig er enhedsarbejdet et middel til at vinde arbejderklassen for den revolutionære linie i opgøret med reformismen og revisionismen.

I enhedsarbejdet med DKP vil det være rigtigt at arbejde blandt de mange ærlige DKP'ere og mobiliserer dem til kamp for nogle af de krav DKP rejser. Det kan f.eks. være kravet om fuld dækning under arbejdsløshed og krav om igangsættelse af arbejde. Ved at foreslå enhedsarbejde om sådanne konkrete ting kan vi afsløre DKP's manglende støtte til arbejderklassen. Vi kan konkret vise, hvem der vil kæmpe for arbejderklassens interesser.

Det er vigtigt, at vi skelner skarpt mellem DKP's ledelse og politik, og DKP's medlemmer og vælgere. Når vi siger, at DKP er et småborgerligt kontrarevolutionært parti, så betyder det ikke, at de menige medlemmer er kontrarevolutionære. De fleste ønsker oprigtigt en samfundsforandring, de ønsker socialismen, men hovedformålet med enhedsarbejdet er selvfølgelig ikke at vinde DKP's medlemmer. Det er at afsløre partiet over for de mange partiløse arbejdere der betragter DKP som et revolutionært alternativ til Socialdemokratiet.

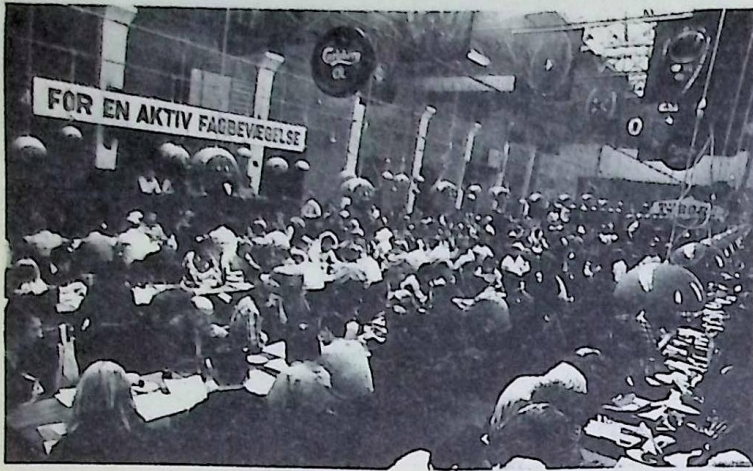
Tvivlen om DKP's sande natur rejste sig efter at vi slog fast at småborgerskabet er en vaklende klasse. Spørgsmålet meldte sig: Hvordan kan småborgerskabet som vaklende klasse være repræsenteret blandt andet af et kontrarevolutionært arbejderparti. Forklaringen skal som altid søges i det materielle, i den kendsgerning at DKP's ledelse består af arbejderbureaukrater og akademikere som er opkøbt og bestukket af borgerskabet gennem poster i fagbevægelse, stat og kommuner.

Afslutningsvis: Vi står fast på, at småborgerskabet er vaklende. Vi fastholder at DKP repræsenterer den småborgerlige strømning i arbejderbevægelsen, som den kommer til udtryk i ord, gennem deres propaganda, forslag og tomme manifestationer, men samtidig er DKP i deres handlinger et kontrarevolutionært parti, der på ethvert tidspunkt vælger borgerskabet fremfor proletariatet. DKP bøjer hver gang af overfor Socialdemokratiet og LO, og nægter at tage afstand fra klassesamarbejds-linien, ønsker at være en samarbejdspartner til Socialdemokratiet. Men dette betyder ikke, at mulighederne for enhedsarbejde ikke er tilstede. Og det betyder ikke, at DKP menige medlemmer er kontrarevolutionære.

Tiden vil klart vise, at ved en korrekt taktik fra vores side ligger mulighederne i kampen mod DKP netop i forslag om enhedsarbejde med dem, på de krav som de bestandigt formulerer, men som de konsekvent nægter at føre kamp for. Kun gennem konkrete eksempler kan DKP bekæmpes og arbejderne vindes for den revolutionære bevægelse.

**ABONNER
NU!
ARBEJDER
BLADET
GIRO 20019**

Ingen støtte til arbejderklassen fra Den Faglige Konference

Den Faglige konference, der løb af stabelen i week-enden den 5-6. oktober, blev som vi kunne vente det et DKP-show, der mundede ud i en massiv opbakning omkring de resolutioner, som Formandsinitiativet havde lagt frem, og dermed om DKP's faglige linie.

KAM-l's fabriksceller på B&W-værftet, Lindø-værftet, Thrige-Titan, Odense og LK-NES, Haraldsgade, København havde forud for konferencen indsendt et resolutionsforslag (se AB nr. 9/74) hvori der var lagt en linie for hvorledes kampen skal organiseres. Denne linie ønskede Formandsinitiativet ikke diskuteret på konferencen. De forsøgte således at hindre os i at tale, og resolutionen var ikke, som deres uddelt til konferencens deltagere. Men de tildelte os 5 minutter sidst på dagen til at lægge resolutionen frem.

Dagen efter hetzede adskillige talere mod resolutionen. Andre som f. eks. fællestillidsmand Kruse fra Svendborg Skibsværft citerede fra Lenins "Radikalismen" om nødvendigheden af at arbejde i de

"socialchauvinistiske, kompromisvenlige, Legioniske, kontrarevolutionære fagforeninger." Vi er fuldstændig enige med Kruse og Lenin. Vi arbejder jo netop også i fagforeningerne, men vi arbejder der ikke for at erobre tillidsposter, men for at afsløre Socialdemokratiet, SF og DKP's fejlagtige kompromisvenlige og kontrarevolutionære linie. Og endelig var der de indirekte angreb, som fra Jørgen Jensen, der bl. a. kaldte vores linie spontanistisk. Men hvem er det egentlig der ligger under for spontaniteten? Er det os, der lægger en linie frem for hvorledes kampen skal organiseres og føres mod kapitalens offensiv? Eller er det Formandsinitiativet, med Jørgen Jensen, der klart tog afstand fra enhver vejledning af arbejderklassen, der tog afstand fra

en fordømmelse af LO's klassesamarbejdslinje, der tog afstand fra krav om Thomas Niensens afgang, som blev fremsat af en del talere på konferencen.

Det er vist tydeligt, hvad DKP vil. De vil ikke føre kamp, men de vil gå med i de spontane kampe og bevægelser, som vi tydeligt så det under majstrejkerne, for at lede dem til styrkelse af DKP som et parlamentarisk parti og dermed muliggøre et kommende regerings-samarbejde med socialdemokratiet og SF.

Da mulighederne var tilstede for at fjerne Hartling-regeringen, ved at udvide og fortsætte strejkerne i maj, da vendte Formandsinitiativet sig imod dette og afsporede dermed kampen. På den faglige konference opfordrede samme personer så til en protestdag mod Hartling-regeringen den 26. november. Det må være tydeligt, at DKP ikke vil og kan gå i spidsen i arbejderklassens kamp, men udelukkende vil udnytte den spontane bevægelse i arbejderklassen til støtte for deres forskellige aktioner. De protesterer, demonstrerer, sender delegationer, stiller spørgsmål osv., men når arbejderne tager dem på ordet, bliver de skræmt og vender sig imod arbejderne kamp. Deres opfordringer bliver afsløret som det de er: fraser.

Jørgen Jensen tog også afstand fra vores parole "leve de vilde strejker", og udnyttede konferencens deltagers manglende kendskab til denne linie. Han sagde: "Om 'vilde strejker' har vi sagt mange gange før, at for os er ingen strejke ulovlig, når en strejke har en mål-sætning og når man på et arbejds-plads er enige om den. Det er en bevidst og nødvendig handling". Det er virkelighedsflugt når Jør-

gen Jensen benægter eksistensen af ulovlige strejker. Svendborg arbejderne er lige blevet idømt en bød på 70.000 kr. og op mod 50.000 arbejdere står for at skulle dømmes i Arbejdsretten netop for ulovlige strejker.

Uanset hvilke begreber der eksisterer eller ikke eksisterer for Jørgen Jensen og andre, så er det en kendt sag, at det i praksis er ulovligt at strejke. LO og de forskellige fagforbund slår den ene gang efter den anden fast, at den og den strejke er ulovlig. Daglig dømmes masser af arbejdere i Arbejdsretten for at have strejket ulovligt. For folk der står på en arbejdsplads er det altså en kendt sag! Noget andet er så, at vi på trods af, at det er ulovligt alligevel strejker, netop fordi det er en "bevidst og nødvendig handling".

Selvfølgelig ved vi godt, at der ingen steder står, at strejker er forbudt. Vi ved godt at det er teoretisk lovligt at strejke, hvis fagforeningerne først varsler strejke. Men det er kendt for enhver, at disse varslingsregler er lavet for at gøre det umuligt at føre en effektiv kamp. De er skabt for at fratage arbejderklassen mulighederne for at bruge strejkevåbnet og for at sikre, at strejkekasserne kun kan benyttes når det er LO-arrangerede nederlagsstrejker, der er tale om.

Resultaterne af konferencen blev en række resolutioner som har det tilfælde, at de alle mangler konkrete retningslinier for kampen. I resolutionen "Hartling-regeringen væk - for en ny politik" slås der fast, at "vi ikke vil medvirke til gennemførelsen af storkapitalens politik", men der står ikke hvorledes vi skal undgå

dette. Klart nok lægges der op til et regeringssamarbejde mellem de tre såkaldte arbejderpartier. Socialdemokratiet og SF har tidligere vist, at de er partier der gennemfører de krav som kapitalisterne ønsker, og DKP slår den ene gang efter den anden fast, at Socialdemokratiet skal presses på samme måde som LO skal presses. Resultatet er givet på forhånd - det bliver som i fagbevægelsen hvor DKP's presseri bliver til en opbakning om LO's samarbejdslinje. I folketinget vil vi se, at DKP bliver et støtteparti til en socialdemokratisk politik til gavn for kapitalen. I parolen "Overenskomstkravene skal fastholdes" ligger sagen i armene på LO. LO skal presses til at føre arbejderklassens krav igen-nem. Det samme har DKP sagt igennem masser af år, og hver gang er resultatet blevet det samme - LO har stået fast, men på kapitalis-ternes krav!

Endelig resolutionen "Ingen dom over protesterende arbejdere" der indeholder militante udtalelser som: "Hvis arbejds-giverne søger at ind-drive bøder, vil det rette svar være landsomfattende proteststrejker"; Nu blev proteststrejkerne ikke så voldsomme endda, men det der er det væsentlige er, at det skal være proteststrejker. Med det forstår DKP, at vi skal strejke en enkel dag, og så ellers accepterer Arbejdsrettens dom og bød.

Konferencen bekræftede endnu engang hvilket årinde DKP er ude i. Der skal skabes aktivitet i fagbevægelsen, ikke for at varetage arbejderklassens interesser, men for at varetage DKP's interesser. Styrke partiet og styrke DKP'erne i fagforeningerne, og endelig for at hindre arbejderne selvstændige organisering.

Jørgen Jensen intet alternativ til Thomas Nielsen

Den 9. oktober hørte jeg en radio-udsendelse med Jørgen Jensen, formand for Metal i Lyngby, ledende medlem af DKP og af Formandsinitiativet. Og der fik man Jørgen Jensens egne ord for, at de arbejdere, som er forbitrede over pamperiet i fagbevægelsen og vil bekæmpe det ikke skal vente sig nogen støtte fra ham.

En ældre arbejder ringede ind og pegede på pamperiet som en hindring for at føre kamp. Men Jørgen Jensen svarede: "Det der spørgsmål om pamperie i fagbevægelsen er noget overdrevet... Det er i hvert fald mit indtryk, at fagbevægelsen ikke ledes af pamperie."

Kammeraten som ringede ind lod sig ikke overbevise, men mente at det var Formandsinitiativets opgave at rense ud blandt alle de ledere i fagbevægelsen der i virkeligheden opfører sig som kapitalister. Her blev manden hårdt og brutalt afbrudt af udsendelsens arrangør. Gik Jørgen Jensen til forsvaret for kammeraten og sørgede for at han fik lov til at tale ud? Nej. Denne "kommunist" holdt sin mund og lyttede til mens enarbejder blev fejlet af.

Da jeg kom på arbejde næste dag og fortalte, at Jørgen Jensen ikke mente, at fagbevægelsen ledes af pamperie, lod det tørt: Det tror fanden, han er selv en af dem!

PS

Hvad er de bange for?

Den faglige konferencens 900 deltagere kunne ikke enes om at udsende en resolution der fordømte Thomas Nielsen og LO's klassesamarbejdslinje. Men den kunne forenes i en rasende hetz mod forslaget fra KAM-l's fabriksceller, der gik ud på, at opfordre arbejderne til selv at organisere deres strejker i demokratisk valgte strejkekomiteer.

Argumenter mod vores linje kom der ingen af. Så vi må nøjes med at viderebringe et lille udsnit af de skældsord som talerne lod regne ned over os:

BENT GAMMELGÅRD, fællestillidsmand på Århus Flydedok; kaldte os "barrikaderomantikere" og "missionærer som tager et års orlov fra universitetet for at stige ned til folket".

OVE PEITERSEN, formand for Murenes fagforening i Århus, kaldte os "kvakksalvere der modtager skulderklap fra Dansk Arbejdsgiverforening".

ERIK RØNNE PETERSEN, tillidspost i Dansk Typograf forbund opfordrede os til at "tage hjem og meditere".

FINN OLE CHRISTENSEN, medlem af klubbestyrelse under Fængselsfunktionærernes Fagforening, kaldte os "udsendinge fra Maos Kina". I en åndeløs tale gav han udtryk for at vi burde gå ind i hjemmevernet, da vi jo var enige med Mao Tse-tung i at politisk magt gror ud af et geværløb. Desværre har han ikke, som han lovede, sendt os den fulde ordlyd af sin mesterlige tale, der hensatte forsamlingen i en sand rus.

Endvidere var betegnelsen "ekstremister" selvfølgelig uundværlig for de mange andre talere der brugte op mod halvdelen af deres taletid til at hetze mod os.

Man spørger uvilkårligt sig selv: Hvad er de bange for? Enhver med lidt kendskab til "venstrefløjen" ved at vi er en lille organisation, med et beskedent blad som kun

udkommer hver fjerde uge.

Der er kun et svar: De er bange for vores politik, fordi den har noget med virkeligheden at gøre. Den ubehagelige virkelighed som Jørgen Jensen fornægtede da han

slog i bordet og råbte: Der findes ingen ulovlige strejker! Han fik forsamlingens tordnende bifald.

Der er nemlig noget som alle disse "progressive" tillidsfolk frygter mere end de frygter Leif

TYPOGRAF OTTO NIELSENS INDLÆG

Otto Nielsen, medlem af KAM-l.

På konferencen gik tillidsmand Otto Nielsen til modstand mod formandsinitiativet og DKP's linie om at gøre fagforeningerne til kamporganisationer, og slog fast, at mens der arbejdes på dette slagtes arbejderne. Det sagen drejer sig om, er at organisere kampen her og nu, så den kan føre igennem til sejr.

"På denne konference er der en linie som går igen og igen, når vi skal have svar på, hvad vi stiller op over for den klassesamarbejdslinje som LO og Socialdemokratiet fører til skade for os arbejdere. Løsningen siges at være, at vi skal bruge alle vore kræfter på at demokratisere fagbevægelsen - gøre den til en kamporganisation - og tvinge LO og Socialdemokratiet til at føre klassekamp i stedet for klassesamarbejde. Personligt tror jeg overhovedet ikke det er muligt. Både LO og Socialdemokratiet er totalt indsyttet i det borgerlige samfund, og alle deres bestræbelser går ud på at bevare kapitalismen.

"En lad os nu sige, at det kunne lade sig gøre, lad os nu gå med på den linie. Hvad fører det så til? Ja, det fører jo til, at vi skal begive os ud på en lang vandring for at forandre fagbevægelsen. Og den

må jo nødvendigvis blive lang og trang. For selv teoriens varmeste fortalere, som f. eks. Formandsinitiativet, de må jo indrømme, at det ikke er noget der sker på en stund. Formandsinitiativet og andre organisationer i arbejderbevægelsen har jo ført denne linie frem i 10 år eller mere uden at det har givet det mindste resultat. Det skulle da lige være, at arbejdsretten nu allernædigst giver os lov til at lege klassekamp i to dage, hvis det vel at mærke er spontant og uorganiseret. Det kan jo i visse situationer også være en god måde for LO-lederne at lukke "gassen ud af ballonen på".

Og hvad sker der så, mens vi vandrer derudad - og i mine øjne forgæves forsøger at få LO-lederne til at føre klassekamp? Ja, så retter kapitalen det ene angreb efter det andet mod os. Og dem der taler om at gøre fagforeningen

til kamporganisation de har ingen anvisninger at give os arbejdere i den situation. Imens vi drømmer om engang ad åre at gøre fagforeningen til en kamporganisation, så bliver reallønnen sænket. Imens vi drømmer om at fjerne Arbejdsretten, så bliver tusindvis af arbejdere idømt bød - både for økonomiske såvel som politiske strejker. Imens vi presser LO-ledelsen til at føre vores krav frem ved overenskomsten - imens vi råber til dem om at stå fast på kravene - så saboterer de dem gang på gang.

Det er den linie som formandsinitiativet vil have os til at følge. De kritiserer selv LO-ledelsen gang på gang, men i samme åndedrag understreger de, som Jørgen Jensen også gjorde det her, at de ikke under nogen omstændigheder vil bryde med LO-ledelsen og organisere kampen uden den. De vil ikke engang kritisere LO-ledelsen herfra med en udtalelse. Kan I ikke se at det er en nederlagslinje, og i virkeligheden en støtte til LO og klassesamarbejde. Det er derfor jeg mener teorien om at gøre fagforeningen til kamporganisation er en ræd teori. Den lærer ikke os arbejdere at kæmpe her og nu, hvor det er nødvendigt. Derfor skal vi lægge den på hylden og i stedet interessere os for at organisere kampen idag, slå angrebene tilbage med det samme de kommer. Her er der kun en vej - organiseringen af de vilde strejker ved hjælp af demokratisk valgte strejkekomiteer. Det lærer os arbejdere at kæmpe. Det vil lære os, at skal vi vinde sejr, så må vi bryde med det borgerlige samfunds love, både i dag hvor vi forsvarer vores økonomiske interesser, og den dag vi knuser kapitalismen".

KAPITALENS PROFITJAGT: ROVDRIFT PÅ ARBEJDERNES LIV OG HELBRED

På disse sider ser du en række tal. Tørre upersonlige tal der kun er et ufuldstændigt udtryk for de ulykker og delidelser som dagligt påføres arbejderklassen - den klasse som skaber al værdi i samfundet, den klasse uden hvilken den herskende klasse, borgerskabet, overhovedet ikke eksisterede.

På sin vis taler disse tal for sig selv. De kan være gode våben til at overbevise tvivlere og lukke munden på dem der vil fornægte virkeligheden. Men tallene taler ikke om det vigtigste - om den daglige nedslidning af sjæl og legeme, som rammer alle arbejdere i større eller mindre grad. De fortæller ikke om den kapitalistiske

produktion der forvandler arbejderne til et vedhæng til maskinen, et vedhæng hvis hele fritid går med at samle kræfter til en ny dag i produktionens kværn.

Og tallene fortæller ikke om stress og evig træthed, fremkaldt af rulene bånd, eneroverende maskinstøj eller skifteholdsarbejde. Og de fortæller heller ikke om den rastløshed og håbløshed der griber den arbejdsløse. Eller om den ydmygelse der er at skulle henvende sig ved den kapitalistiske stats "sociale" skranker og få udleveret til livets ophold.

Tallene tier med andre ord om under-

trykkelsen af arbejderklassen og udsugningen af vores livskraft og intellektuelle livskraft. Men først og sidst holder de munden tæt lukket om årsagen til elendigheden. Det er blandt andet derfor at borgerskabet uden at frygte for sin sikkerhed kan lægge så mange kræfter og penge i at skaffe disse tal til veje, offentliggøre dem, og sågar holde AOF-studiekredse over dem. Tallene har vi fundet i rapporter og statistikker udgiver af repræsentanter for kapital, stat og fagbevægelse, som regel i snævert samarbejde. Disse rapporter holder selvfølgelig grundigt kæft med at det er den evindelige jagt efter størst mulig profit, som er den egentlige årsag til arbejds-

ulykker, nedslidning og massearbejds-løshed. De tier også om at det er Socialdemokratiet og LO som er gået i spidsen for at indføre de produktivitetsfremmende lønssystemer, at danske socialdemokratiske fagforeningsfolk jævnligt tager på studierejser til USA for, at lære de sidste opfindelser på området, lære mere om hvordan man deler arbejdsprocessen op i standardbevægelser "gribe, strække, løfte" osv, og måler dem i hundredele sekunder.

Vi videregiver ikke disse tal for at opfordre til håbløshed og dommedagsstemning og klynke over hvor slemt arbejdere har det. Vi bruger

dem som våben, og vender dem mod deres ophavsmænd: VI ANKLAGER KAPITALISMEN OG VI ANKLAGER SOCIALDEMOKRATIET FOR ROVDRIFT PÅ ARBEJDERNES LIV OG HELBRED.

Og vi peger på at der er en vej ud af elendigheden. Lige så sikkert som arbejderklassen kan producere og skabe med maskinerne uden hjælp fra nogen kapitalist eller bureaukrat, lige så sikkert kan produktionsindrettes efter menneskets behov og ikke efter profitens.

Løsningen er at vende ryggen til Socialdemokratiet og fagbevægelsens gyldne løfter om en kapitalisme hvor det er rart og ufarligt at være arbejder - og i fællesskab med arbejds-kammeraterne gå til selvstændig kamp mod de ouder som vi påføres.

Løsningen er på trods af udmattelse efter en lang arbejdsdag at tage del i opbygningen af den revolutionære arbejderbevægelse, der skal lede de arbejdende masser i opgøret mod kapitalismen, og oprettelsen af proletarietets diktatur over kapitalen og alle dens håndlangere.

Øget produktivitet- øget invalidering

Gennem tiden har profitjagten antaget forskellige former. Til at begynde med prøvede kapitalisten at forlænge arbejdsdagen. I vor tid går han med til arbejdstidsforholdelser - fordi han ved at de moderne lønssystemer i forening med højere leveomkostninger vil tvinge arbejderne til at øge tempoet.

Således producerer en mand i dag det som der skulle tre mænd til i trediverne. Indførelsen af moderne maskiner som ofte betyder mindre fysisk, men større psykisk belastning, betyder selvfølgelig meget for produktivitetens forøgelse på disse 30-40 år. Men se på de få år fra 1965 til 1970. Her forøgedes den samlede produktion med 31%, i jern- og metalindustrien med 28%. I samme tidsrum faldt det samlede antal egentlige industriarbejdere fra 310.300 til 302.600.

I gennem "velfærdssamfundets" gyldne tressere blev produktionen forøget med ialt 67%. Midlet har været "strukturrationalisering", tidsstudier, akkord- og bonussyssystemer efter USA-forbillede. Resultatet for kapitalisterne: øgede profitter. Resultatet for arbejderne: 40.700 på "erhvervsmæssig revalidering" i 1970-71. Kun 1 ud af 3 kom tilbage i produktionen, resten kom på invalidepension.

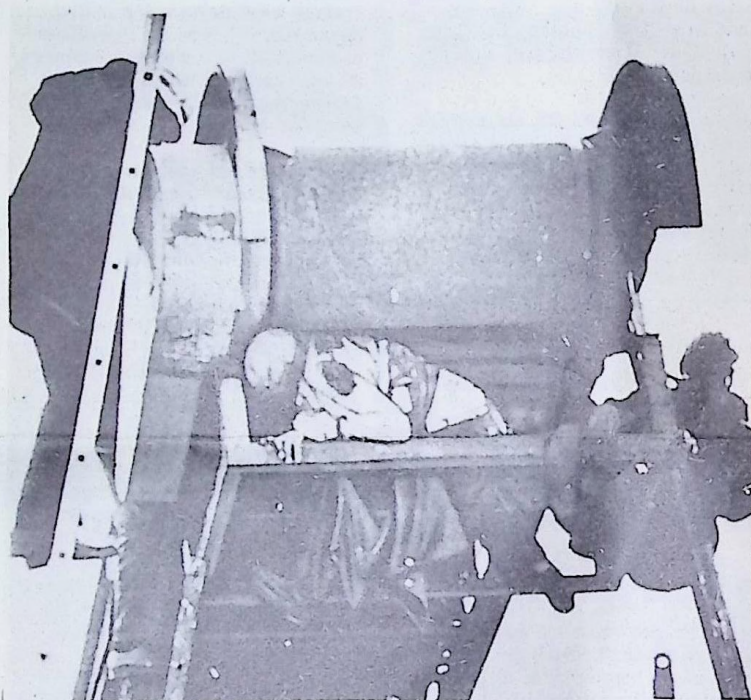
Resultatet har i det hele taget været en voldsom stigning i tilgangen af invalidepensionister. Fra 1972 - 73 skete der en fordobling af tilgangen af invalidepensionister. I 1973 kom der 30.000 nye invalide- og førtidspensionister, mens den nye årgang i arbejdsstyrken var ca. 60.000. Stigningen

Vi bringer her en samtale med en Lindøarbejder, tidligere svejser Hans Sørensen, der i mere end 25 år har arbejdet på Odense/Lindøværftet. Hans erfaringer viser på en meget tydelig måde de herskende forhold i produktionen.

Hans Sørensen fortæller: "For ca. 13 år siden begyndte jeg at blive hæs p.g.a. svejserøgen. Det blev værre og værre og på et tidspunkt kunne jeg overhovedet ikke tale. En overgang var jeg indlagt på rigshospitalet. Jeg begyndte også at gå til talepædagog. Mens at alt det her stod på, søgte jeg om erstatning fra ulykkesforsikringen og begyndte også at interessere mig mere for arbejdsforholdene både her på Lindø og på andre industrier. Her vil jeg lige nævne, at jeg overhovedet ikke har fået nogen støtte, hverken fra tillidsmændene eller fra forbundets side. Jeg har mange gange henvendt mig til Carlo Brandt (nu fællestillidsmand på Lindø) for at høre, hvad han agtede at gøre ved sagen. Jeg fik altid den besked at man gjorde hvad man kunne, men rent faktisk er der ikke sket et hak.

AB: Hvad betød sygdommen for dig rent økonomisk?

HS: Da jeg ikke mere kunne tåle at svejse, fandt jeg dette arbejde

Arbejder, der er kommet i klemme i transport-bælte, blev reddet af brandvæsenet. Han måtte befries ved hjælp af skærebændere.

sker hovedsagelig blandt 40-60 årige og der er flest kvinder.

At det skulle være unge narkomaner og snyltere på samfundet der er årsag til stigningen er en lodret løgn som kun tjener til at spille de undertrykte ud mod hinanden. Der bliver færre invalidepensionister i gruppen 15-29 år.

PROFITMORD

Årligt dræbes ca. 125 mennesker i den danske produktion, heraf de fleste i landbruget, og bygge- og anlægsskatorn. Men udover dem må også dem der dør en snigende død f.eks. silikose eller lungekræft forårsaget af svejserøg hører med til ofrene for profitjagten.

de frem til at min sygdom ikke skyldtes svejserøg, så kunne jeg godt tænke mig at spørge: Hvorfor er jeg så blevet tilrådt at finde andet arbejde? Hvordan kan det være at min helbredstilstand er blevet væsentligt bedre efter jeg holdt op med at svejse? Jeg mener at hele sagen omkring min sygdom bevidst er blevet fordrejet og fortiet. Desuden synes jeg, at det er bemærkelsesværdigt, at jeg ikke har set nogen, hverken fra ulykkesforsikringen eller arbejdstilsynet ude på arbejdspladsen i forbindelse med min sygdom.

På et senere tidspunkt fandt jeg ud af, at jeg også havde "vand i lungerne" og det var hverken fra min egen læge eller fra arbejdsmedicinsk klinik, jeg fik den oplysning.

Et halvt år før jeg igen kunne begynde at arbejde henvendte jeg mig til Carlo Brandt og spurgte om han kunne skaffe noget arbejde til mig. Han sagde, at det kunne han ikke, men jeg kunne da selv forsøge. Det gjorde jeg så og det lykkedes da også. Jeg ved, at en masse arbejdere her på Lindø er syge af deres arbejde. Forresten kunne det være interes-

Miljøet blir bedre og bedre på Lindø

Da vi på Lindø er så heldige at have et intenst arbejdende miljøudvalg, vil vi gerne til oplysning for dem, der endnu ikke har stiftet bekendtskab med arbejdspladsmiljøforbedrende ideer, fortælle lidt om de mange spændende resultater der er opnået.

Først og fremmest er der udnævnt en miljø-minister. Det gamle værft i Odense var først med ideen. Og den har åbenbart vist sig at give de ønskede resultater i form af bedre trivsel. I hvert fald har Lindø nu også fået sin miljø-minister.

Miljø-ministeren på Odense er en stor, godmodigt udseende fyr, hvis arbejde består i på sin hyggelige og folkelige facon at gå rundt og sludre med folk. Aller bedst som man står og arbejder, får man pludselig et dask på skulderen. Det er miljø-ministeren, der interesseret spørger "Nå, hvordan går det?" Han kan også finde på at sige "Ja, vi har det jo egentlig godt her på værftet", "Uh, det er koldt i dag", "Det er da godt det er holdt op med at regne" eller "Det er sørne næsten for godt vejr at arbejde i, hva'?" Så fortsætter miljø-ministeren sin runde på pladsen, og man kan arbejde videre i tryk forvisning om, at værftet interesserer sig for en. Der er tidspunkter hvor en kop kaffe er på sin plads. For at imødekomme dette behov er der forskellige steder opstillet automater. Miljø-udvalget så som en af sine første store opgaver de uanede muligheder, der kunne udfoldes omkring en sådan automat. Efter lang tids foramtale i de interne publikationer fremstod for vore undrende øjne dette monument over miljøet på en moderne arbejdsplads MILJØSKURET. En indretning, af ydre som en overdimensioneret car-port, med fem brysthøj plankeborde, hvor trætte arbejdere kan hvile albuene., mens de får en hyggelig passiar.

Skulle arbejdstøjet været blevet en smule klat i dagens løb, trører det hurtigt her i miljø-skuret, da en frisk brise altid står ind gennem de åben gavle, som også tjener det formål, at forbi-passerende funktionærer ved selvsyn kan overbevise sig om, at faciliteterne bliver anvendt efter hensigten. Måske kunne man, hvis man er af den vanskelige, kritiserende type, fremhæve at det ville være en fordel, om miljøet kunne sænkes, bare en lille halv meter, da det trækker modbydeligt om fødderne på det nuværende høje stade.

sant at se, hvor mange svejsere, der i dag når pensionsalderen. Det er vist meget få. De fleste dør forinden.

AB: Synes du at forholdene er blevet værre?

HS: Ja, absolut f.eks. er svejse-elektroderne og malingen blevet

Fornylig skete der noget et andet sted på værftet: Nogle gamle skure, indhegninger og andre småting blev revet ned, andre skød op. Ingen lagde synderlig mærke til disse dagligdags ændringer, men pludselig midt i det hele - en halv snes kvadratmeter muld-jord med 4-5 småbitte fyrretræer og et par andre ubestemmelige eksemplarer af planteriget, et kommende rekreativt område. Måske må vi vente i 10-15 år, inden vi kan hvile i skyggen, men tålmod er da en dyd, som den danske arbejder kan rose sig af at besidde.

Det nyeste påfund i miljø-ræset er misandten indførelsen af demokrati. Arbejderne på foreløbig et enkelt værksted har fået lov til selv at bestemme, hvilke farver der skal anvendes til værkstedets nyrestaurering. Det er måske en spændende begyndelse, men åbner dog perspektiver: om få år kan Lindø fremstå som verdens mest farvestrålende værft med hver mands filebænk i hans egen private farve.

Til støtte for de maleglades manglende fantasi har miljø-udvalget helt på egen hånd fundet ud af at male store cirkler på portene til værkstederne, endda i smukt afstemte brune nuancer.

Skulle en enkelt arbejder være sluppet gennem dagen med en smule energi i behold, er der også tænkt på det. Bordtennis (nøggen udleveres hos portneren med passende legitimation, man skulle jo nødig have gratister snigende sig ind) Kondi-rum med cykel, ribbe og boksebold, og tænkt, man har lov til at komme ud og bruge det, selv om lørdagen. Men det bedste er dog endnu tilbage, vi har fået en rigtig sauna, hvor vi rigtig kan slappe af efter fyraften, en enkelt tillidsmand har dog misforstået parolen om at tjene sit brød i sit ansigts sved, og tilbringer overordentlig megen tid i saunaens lunende tåger.

Men miljø-udvalget arbejder naturligvis videre. Nogle af vores tillidsmand har netop påbegyndt i Sovjetunionen, og blandt andet studeret miljø. De kom hjem og fortalte med strålende øjne, at på de store arbejdspladser derovre havde man et drivhus, hvor kvinderne dyrkede blomster, og så når en arbejder har fødselsdag, får han foræret en pottaplante. Det er måske en af de miljøforbedringer vi kan vente os af fremtiden. Lindø-cellen.

langt giftigere end det var før. Produktionen skal gå hurtigere og hurtigere, uden hensyn til os arbejdere. Det kan sagtens lade sig gøre at tilrettelægge produktionen på en anden måde og få giftfri materialer, men det vil industrien ikke være med til, det koster man-

FORTSÆTTES NEDERST S. 5.

TRESSERNES OVERFLOD: Af Arbejdsulykker

Der findes ingen nøjagtig opgørelse over det samlede antal arbejdsulykker om året. Det skyldes dels at arbejdsmiljøet først i de senere år er begyndt at interessere dem der forvalter det kapitalistiske Danmark. En anden væsentlig årsag er de præmier som det enkelte firma må betale til sin ulykkesforsikring. F.eks. i jernindustrien placeres virksomhederne i 50 forskellige fareklasser. I den laveste var årspræmien i 1971 16,39 kr. pr. arbejder, i den højeste fareklasse var den 819,39 kr. pr. arbejder - jo farligere arbejdspladsen er, jo mindre interesseret vil arbejdsgiveren være i at få registreret ulykkerne. Således skønner arbejdstilsynet at det for eks. på Fyn kun er en fjerdedel af ulykkerne med mere end 1 dags fravær der registreres, og det er kun ca. 6% af skaderne i hele landets fiskeindustri der anmeldes.

Men ifølge Dansk Arbejdsgiverforening kom i 1973 hver trettende

arbejder ud for en ulykke der medførte mere end 25 dages fravær. Ugeskrift for læger skønnede i 1971 at det samlede antal arbejdsulykker for dette år var to millioner.

Industri og håndværk tegner sig for 61 procent af ulykkerne, heraf tegner jern- og metalindustrien sig for en trediedel.

Tendensen har været et voldsomt stigende antal arbejdsulykker gennem tresserne. Det registrerede antal arbejdsulykker der medførte mere end 3 dages fravær steg fra 40.000 i 1959 til 68.000 i 1972 - altså en stigning på 70 procent på 13 år, hvor det samlede antal faglærte og ufaglærte arbejdere kun steg med knap 6 procent.

Og det var jo netop inden for dette tidsrum - tressernes højkonjunktur - at Socialdemokratiet snakkede højt om velfærdssamfund og fælles interesser mellem kapital og arbejder...

sikkerhedsrepræsentantens svar: ...tøsedreng!

At sikkerhedstjenesten og sikkerhedsrepræsentanter ikke er meget værd, kan man se på Møller og Jochumsens malerværksted, hvor jeg arbejder. Eftersom alt maling er giftig at indånde, vil jeg mene at når man begynder sådan et sted vil det være naturligt, at man får at vide, hvilke farer, der er forbundet med at bruge de forskellige malinger og hvordan man beskytter sig mod det. Der er ingen orientering i den retning, og når man spørger om det får man at vide, at der på en hylde i værkstedet er nogle pjecer, som arbejdstilsynet har udgivet, og man kan så selv læse dem.

Det giver sig udslag i, at ingen er fuldstændig klar over, hvor farlig det egentlig er at gå og indånde malerstøv og dampene hver eneste dag, og derfor ikke bruger korrekt beskyttelse.

Jeg maler med pensel og rulle. Det foregår i hallen, og det, der skal sprøjtes, er der kabiner til, men det vil tage længere tid at køre det ind i kabinerne og det meste bliver derfor sprøjtet i hallen, hvor vi andre går og pensler. Jeg og min makker forlangte, at enten skulle det, der skulle sprøjtes ind i kabinen, eller også det, vi malede. Det kunne der ikke være tale om,

det ville tage for lang tid. Formanden prøvede at bilde os ind, at det var ganske ufarligt at indånde støvet og dampene, men vi nægtede at fortsætte. Han fandt så nogle friskluftmasker, der skulle monteres på kompressoren. Vi sagde at vi ikke kunne arbejde med de masker på. (Vi skulle børste nogle store riste af med stålborste, lægge dem ned på gulvet med en kran og vende dem med kranen).

Det ville blive for anstrengende med en stor maske med en slange slæbende efter sig.

Til sidst måtte han så finde noget andet arbejde, som vi kunne stå inde i en af kabinerne med. Sikkerhedsrepræsentanten der udmærket var klar over, hvad der foregik, blandede sig overhovedet ikke i episoden.

Der var også et andet tilfælde, hvor jeg skulle pensle en beholder indvendig. Efter at have opholdt mig derinde et stykke tid, følte jeg mig svimmel og jeg forlangte at få en suger sat til. Den eneste hjælp, jeg fik fra sikkerhedsrepræsentanten var, at han sagde, at jeg var en tøsedreng, hvis jeg ikke kunne holde duften ud.

Arbejder på M&J

Arbejdstilsynet stikker arbejdere

I den sidste tid er der i Århus ikke mindre end to kendte tilfælde af at Arbejdstilsynet har fungeret som et redskab for arbejdsgiveren til at få fyret aktive arbejdere, arbejdere som på deres arbejds-kammeraters vegne har klaget over forhold på deres arbejdsplads som ikke svarede til det sikkerhedsmæssigt forsvarlige.

D. 17. juni klagede Kurt Rasmussen, arbejdsmand på Jernstøberi-et Dania over at der ikke skete afretning af slibemaskinerne tit nok. I første omgang klagede han til værkførereren. Da der ikke skete noget, klagede han til Arbejdstilsynet. Dagen efter, d. 4. juli var han fyret. Arbejdstilsynet havde afvist klagerne idet det påstod, at afretning af slibesten var et produktions spørgsmål og ikke et sikkerhedsspørgsmål. Samtidig opgav man navnet på den der havde klaget, og han blev fyret. Dette skete på trods af at arbejderbeskyttelseslovens paragraf 50 stk. 2 siger:

"Arbejderne har fri adgang til at gøre anmeldelse til

arbejdstilsynet om mangler eller uoverensstemmelser med loven i den virksomhed hvori de er beskæftiget. Sådan anmeldelse skal betragtes som strengt fortrolig, og den tilsynsførende må ikke over for arbejdsgiveren eller dennes repræsentant tilkendegive, at et tilsynsbesøg foretages som følge af en indgivet klage".

På Danfoss i Viby har Arbejdstilsynet også haft en lige så beskidd opgave.

Nogle arbejdere havde klaget over brugen af nogle farlige skæreoiler. Dette medførte at en af de mest aktive i forbindelse med klagerne, arbejdsmand Per Sørensen, senere blev fyret. I begge tilfælde har arbejdstilsynet fungeret som angivere af arbejderne.

Man kan af dette se at Arbejdstilsynet ikke hverken kan eller vil gøre noget ved den situation arbejdere står i. Tvært imod fungerer det som arbejdsgiverens forlængede arm.

socialdemokratiets miljøkampagne: hul og løgnagtig

Overalt i fagbladene og i A-pressen iøvrigt finder man undersøgelsesresultater om arbejdsmiljø, rapporter der siger spar 2 til linoleums-, malerrapporter, osv., skrappe anklager mod det dårlige arbejdsmiljø og lovprisning af de socialdemokratiske initiativer. Kronen på værket er arbejdet med den nye miljølov.

LO OG DA PISKER PÅ.

Nu ser socialdemokraterne selvfølgelig bort fra, at de selv har været en af hovedkræfterne bag ved den udvikling som har fået antallet af arbejdsulykker til at gå i vejret og som har invalideret og udslettet stadig flere arbejdere hurtigere og hurtigere. Op gennem 60'ernes velfærdssår har LO og DA hånd i hånd pisket tempoet i vejret ved hjælp af strukturrationalisering, tidsstudier og meritvurdering. Reservehæren af arbejdskraft som er kastet ud af produktionen er vokset og dem som bliver tilbage i produktionen er blevet udbytet stadig hårdere. Og parolen har været: Hvad der er godt for erhvervslivet er godt for arbejderne.

Har Socialdemokratiet nu brudt med denne linje? Er de blevet skræmt af resultaterne, og nu begyndt at gå mod kapitalisternes interesser? Nej! Kapitalisterne kan være helt rolige, hvilket de da også har været, i hvert fald de mere vågne. Som for eks. en af de direktører det "gik ud over" i DA SF's "Køgebugt"aktionen. Aktionen afslørede at over 90% af arbejderne følte sig generet af miljømæssige påvirkninger. Direktøren svarede: "...undersøgelsen er et nålestik, som vi der leder virksomhederne har brug for".

Den lange højkonjunktur efter krigen har lidt alle kapitalistiske højkonjunkturers skæbne. Den er ved at slå om i overproduktionskrise. Netop i denne situation er det dobbelt vigtigt for kapitalisterne, at nedbringe omkostningerne, og et af de steder der er penge at hente er ved investeringer i forbedret arbejdsmiljø.

USA-ide.

Ideen kommer fra den effektive kapitalismes moderland, USA. Adskillige store undersøgelser har kortlagt udgifter og besparelser i forbindelse med arbejdsulykker. F.eks. udgifter: - stopetid for arbejdere, hvis arbejde blevet forstyrret, - arbejdstid brugt til at rydde op og reparere ødelagt materiel, - produkter og maskiner ødelagt af ulykken, - nedsat produktion p.g.a. "erstatningsarbejdere" uden rutine og erfaring, - tab og evt. dagbøder ved forsinkning af ordrer. Mere indirekte betyder dårligt arbejdsmiljø: - højere kassationsprocenter af produkterne, - øgede muligheder for konflikt med arbejderne - virksomhedens "good-will" hos offentlige myndigheder forringes, - større "personaleomsætning".

Forskellige grupper fabrikanten har kunnet spare fra 1,60 \$ til 2 \$ for hver \$ investeret i arbejdsmiljø (Arbejderbeskyttelsesfondens blad, "Pas På" 9/74 s. 18 + Arbejdsrådgivnings 1. rapport, s. 61-62).

Et skøn over danske forhold kan man få fra Pas På 4/73: "1½ mio. tabte arbejdsdage, 100-150 døde, svie og smerte for hver 10. beskæftiget i produktionen og et direkte og indirekte tab, der kan opgøres til omkring 3 mia. kr. hvert år. er følgen af arbejdsulykker" (s. 13, vor understregning). Her til kommer størstedelen af de 3 mia. kr. invalidepensionen koster årligt (Nyt fra Arbejdsdirektoratet 6/73, s. 192).

Nu ser man jo også at virksomhedens økonomi er så belastet af dens interesser kommer i modsætning til miljøkampagnen. Her varetar socialdemokraterne den samlede kapitalistklassens interesser. Profitjagten skal jo behandles i

"den sociale sektor", hvor omkostningerne svulmer hastigt op. Krisen kræver besparelser her, så man kan frigøre flere statsmidler til støtte for eksportkapitalisterne. F.eks. i form af værfstskredder, eksportudviklingsstøtte, statslig forskning for erhvervslivet, osv. Og et politi og militær som er velforberejdet på "uroligheder" koster jo også sit.

Miljøkampagnen er ikke et brud på linjen "hvad det er godt for erhvervslivet er også godt for arbejderne", men tværtimod en videreførelse af den.

EN INDHOLDSLØS SKINREFORM.

Det er da også denne klassesamarbejdsånd, der er ledetråden i forslaget til en ny miljølov. Det kan jo heller ikke undre når man ser på hvor loven kommer fra: Arbejdsministeren satte i 1969, Arbejdsrådet (8 fra LO, 8 fra DA, 5 fra staten) til at tage arbejderbeskyttelsesloven op til revision. Til brug for arbejdet nedkom et udvalg nedsat af LO og DA med et forslag til en ny lov.

Resultatet var Erling Dinesens lovforslag. Venstres arbejdsminister Johan Philippsen syntes at det er et godt stykke arbejde og har fremsat forslaget i uændret form 13/6-74.

Loven skal "tilstræbe" at skabe et sikkert og sundt arbejdsmiljø, der til enhver tid er i overensstemmelse med den tekniske og sociale udvikling i samfundet. Med den fart den "sociale udvikling" skyder i dag er selv den gamle lovs elastik-formuleringer som "passende", "rimeligt" og "så vidt muligt" for snævre. Columbusægget er selvfølgelig en "rammelov", som kun behandler "spørgsmål af generel betydning". Og så kan man iøvrigt regulere miljøforholdene efter de enkelte branchers formåen med "brancheregulativer". Sikkerhedsproblemerne skal løses på de enkelte virksomheder ved samarbejde mellem parterne. Og det er jo klart nok, så bliver det billigst og mest effektivt.

Så meget om principperne. Lad os nu se på indholdet.

Bekendtgørelserne om sikkerhedsorganisationen skal gøres til lov, og sikkerhedsorganisationer skal oprettes på alle arbejdspladser med ned til 10 ansatte. Den er sikret mod profitfjendtlige forslag på alle niveauer. Hvert udvalg ledes af en repræsentant fra arbejdsarbejdere. Samarbejdsudvalget bliver øverste organ i sikkerhedsorganisationen, fordi den ansvarlige ledelse som sidder på pengene som regel sidder i SU (skrifer LO's samarbejdskonsulent Artur Lind Hansen i LO-bladet 20/3-74). Sikkerhedsrepræsentanten fortsætter med at være sikret mod afsked og "anden forringelse af sine forhold" lige som tillidsmænd. Bedriftslægeordningen kan udvides til en bedriftssundhedstjeneste med sygeplejersker og ergonomer (arbejdsstillingsexperten) foruden læger. LO, DA og Lægeforeningen er for nylig nået til enighed om retningslinjerne.

Over det hele sidder LO og DA og "arbejder" og et styrket og udvidet Arbejdstilsyn "vejleder og kontrollerer". Arbejdsrådet under det nye navn Arbejdsrådsrådet, sørger for at rammerne fyldes ud så indholdet "til enhver tid er i overensstemmelse med den tekniske og sociale udvikling osv."

Hvad der sker er altså, at det korporative apparat styrkes. Det er den kapitalistiske klassesamarbejdsstats organer der rodfæstes

bedre på arbejdspladserne. Disse organers virksomhed vil kun blive bedømt efter om de præsterer godt eller dårligt klassesamarbejde. De vil aldrig komme til at stå under kontrol af de eneste det tilkommer at dømme om, hvad der er farligt og usundt for arbejderne, nemlig arbejderklassen selv. Heller ikke hvis fagforeningerne får overdraget kontrollen med arbejdstilsynet, som Magnus DemitszSID's sikkerhedskonsulent foreslår. Selvom tilsynet finder at sikkerhedsbestemmelserne er overtrådt, er det den lokale politimester, der suverænt afgør om der overhovedet skal rejses tiltale.

REFORMISMENS MULIGHEDER.

Socialdemokratiet stræber altså efter at opnå følgende tre ting med sin miljøkampagne:

- 1) En sænkning af produktionsomkostningerne for industrien for at redde profitterne.
- 2) Opbygge tiltroen til at den kapitalistiske økonomi kan gennemreguleres, kriser forhindres og den kapitalistiske produktion gøres menneskelig at arbejde i.
- 3) Genopbygge noget af den tillid til Socialdemokratiet som arbejderklassen har mistet gennem de senere år.

Kort sagt: De vil styrke tiltroen til reformismen og klassesamarbejds muligheder og forhindre arbejderklassen i at føre selvstændig kamp for sine interesser.

Men ikke nok så mange miljøkampagner vil hjælpe dem i det lange løb. Deres luftkasteller om en gennemreguleret og krisefri kapitalisme vil blive blæst væk af det anarki som hersker i produktionen, i og med at den enkelte kapitalist det enkelte firma kun er ude efter en ting: den størst mulige profit. Selvfølgelig vil vi i de kommende år se nogle af Socialdemokratiets og fagbevægelsens miljøforslag gennemført på de enkelte store fabrikker som har mulighed for at investere i disetting. Men arbejderklassens vilkår som helhed vil blive yderligere forværret i takt med skarpelsen af krisen, arbejderklassens illusioner om reformismens muligheder vil forsvinde i takt med dette, og en revolutionær arbejderbevægelse vokse frem.

MILJØET og Overens- komsten

I situationen op til overenskomsten er der noget der tyder på, at man kan vente tilbageholdenhed med lønkrav for "til gengæld" at få nogen af miljøkampagnens krav gennemført. Der oprettes studie-cirkel på studiecirklene under AOF om arbejdsmiljø, og de kommer til at køre under overenskomstforhandlingerne... Linien er allerede lagt i Arbejdsrådsrådgivnings 1. rapport, hvor erhvervslivet får grønt lys til at hæve priserne til "gengæld" for at skabe bedre arbejdsvilkår: "... alle (må) være villige til at prioritere helbred og trivsel på bekostning af forbrug." (s. 53) - Det er hvad socialdemokraterne mener når de taler om at sætte mennesket i centrum. Mere kan der heller ikke blive råd til så længe kapitalen hersker i Danmark.

Fortsat fra side 4

ge penge, så det er billigere at ansætte nye arbejdere, når de gamle er slidt op eller ødelagt i produktionen. En direktør fra en malingsfabrik sagde engang til mig: "Jeg er ligeglad med om I dør af min maling, bare den er smuk, holdbar og ikke rustet..."

KINA, EF og SUPERMAGTERNE

Poul Hartlings statsbesøg i Den kinesiske Folkerepublik og hans samtaler med de kinesiske ledere har været en kærkommen lejlighed for den samlede borgerlige presse herhjemme til at sprede forvirring, uklarhed og direkte løgnagtige påstande om Kinas syn på NATO og især EF.

I referaterne fra de officielle taler og udtalelser i forbindelse med besøget er det fremgået, at Kina uden videre helhjertet støtter NATO-alliancen og EF - disse instrumenter for de imperialistiske borgerskaber i Vesten! Hvordan kan dette dog hænge sammen? Er det rigtigt, som Land og Folk skriver i lederartiklen den 22. oktober, at "de (de kinesiske ledere, red.) har bønfalet ham (Hartling, red.) om at gøre EF endnu stærkere og at skabe en vesteuropæisk union med enorme stridskræfter. De fortalte ham, at han burde styrke NATO mest muligt."?

Lad os fra starten slå to ting fast: DKP's og andres påstand om, at Kina skulle støtte den USA-dominerede NATO-alliance er lige så løgnagtig som den er latterlig (mere om dette senere).

Det er rigtigt, at Kina ofte har udtalt sig i positive vendinger om bestemte dele af den politik, EF fører. Hvorfor? For at besvare det spørgsmål må vi se lidt på den internationale situation, som den tager sig ud i dag, samt baggrunden for denne.

DEN INTERNATIONALE SITUATION

Lige efter den anden verdenskrig var det USA, der var den totalt dominerende imperialiststat i verden. Den amerikanske imperialisme udøvede en dominerende indflydelse i hele den kapitalistiske verden gennem alliance (NATO, SEATO osv.), kapitaleksport (f.eks. Marshall-hjælpen til Vesteuropa) og militær indgriben (f.eks. Korea og Indokina). De gamle imperialiststater, England, Frankrig, Tyskland og Japan lå mere eller mindre i ruiner. Deres økonomiske styrke var knækket af krigen - men kun for en tid.

I takt med den økonomiske fremgang har de tidligere dominerede kapitaliststater rejst sig, tilbageerobret deres selvstændighed og i de senere år til og med taget konkurrencen op med USA om herredømmet over markederne. Oprettelsen, styrkelsen og udvidelsen af EF er udtryk for dette.

Men i de sidste 10-15 år er der yderligere en afgørende faktor, der har spillet ind på den internationale situation: Sovjetunionens forfald fra en socialistisk stat under Stalins ledelse til en statskapitalistisk magt under de borgerlige, revisionistiske kræfters kontrol efter Kruštjovs kontrarevolutionære statskup i 1956. I løbet af tresserne slog det nye borgerskab i Sovjet mere og mere åbenlyst ind på en social-imperialistisk politik, dvs. socialisme i ord, men imperialismen i gerning. Fra dette tidspunkt stod USA og Sovjetunionen overfor hinanden som to imperialistiske supermagter, der indbyrdes konkurrerede om indflydelsesområder, markeder og råstoffer i verden.

I denne situation, stillet overfor de to supermagters kamp om verdensherredømmet, har de vesteuropæiske imperialistiske svar været en styrkelse og konsolidering af deres indbyrdes samarbejde - et stærkt EF, der vil være i stand til at tage kampen op med USA og Sovjet om udplyndringen af den tredje verden og nyopdelingen af markeder og indflydelsesområder.

Vi kan altså sammenfatte, at EF er en tom i øjet på de to supermagter, og at et styrket EF vil betyde en svækkelse af supermagterne og deres kamp om verdensherredømmet.

KINAS SYN PÅ EF

Og det er netop her, Kinas holdning til EF kommer ind i billedet. Kina støtter selvsagt ikke EF som imperialistisk blokdannelse. Kineserne siger, at EF indebærer "forøget udbytning af det arbejdende folk" i Vesteuropa. Men vore kinesiske kammerater forstår samtidig, at EF også er vendt imod de to supermagter, som i dag er alle verdens folks alvorligste og farligste fjende, og som gennem deres krigsforberedelser er en alvorlig trussel mod verdensfreden.

Kina spiller på modsigelserne mellem de to supermagter og de andre imperialistiske magter, når de understreger det positive ved de vesteuropæiske imperialisters samlingsbestrebelse. På tilsvarende måde støtter og opmuntrer Kina tendenserne til uafhængighed af Sovjetunionen hos visse øst-europæiske stater - Jugoslavien og Rumænien.

Den fredelige sameksistens, som Kina praktiserer, betyder selvfølgelig ikke, at der kan eksistere nogen "fredelig sameksistens" mellem undertrykkere og undertrykte eller noget "diplomati" mellem arbejderklassen og borgerskabet i de kapitalistiske lande.

TO FORMER FOR KAMP MOD SUPERMAGTERNE

Som socialistisk stat har Kina foruden sin direkte støtte (politisk og materielt) til de revolutionære bevægelser i hele verden også mulighed for at svække og bekæmpe verdens folks hovedfjende i dag: de to imperialistiske supermagter på en anden, mere indirekte måde: nemlig ved at spille fjenderne ud mod hinanden, ved gennem klog taktisk fremgangsmåde på det diplomatiske og statslige plan at udnytte og uddybe splittelsen i den imperialistiske lejre - i dette tilfælde splittelsen mellem de europæiske lande på den ene side, og de to supermagter på den anden. Og det kan Kina netop gøre som socialistisk stat.

Men hvordan forholder det sig da med kommunisternes kamp mod supermagterne i Danmark, den danske arbejderklassens kamp mod supermagterne? Arbejderklassen i Danmark råder ikke over nogen statsmagt og kan heller ikke praktisere fredelig sameksistens eller "føre udenrigspolitik" i det hele taget. Men det betyder ikke, at vi ikke skal udnytte det faktum, at det danske borgerskab delvis står i modsætning til USA og Sovjet. Vi skal presse regeringen til at indtage standpunkter, der i praksis bidrager til at isolere supermagterne i verdensmålestok og således bliver en støtte til de undertrykte folk i den tredje verden.

Det var f.eks. positivt, at Anker Jørgensen kort efter sin udnævnelse til statsminister på Russell-tribunalets møde krævede "USA ud af Indokina", for selv om kravet klinger hult fra lederen af det imperialistiske borgerskabs regering i Danmark, så er det alligevel udtryk

for en tendens i retning af politisk selvstændighed i forhold til USA-imperialismen - altså et, omend beskedent, bidrag til at isolere den ene af supermagterne. Det vil f.eks. ligeledes være positivt, hvis det lykkedes at presse den danske regering til at anerkende PRG - Sydviets Provisoriske Revolutionsregering.

Men alligevel kan dette ikke være hovedsiden i vores kamp mod supermagterne. I kampen mod supermagterne kan vi ikke sætte vores lid til borgerskabet, og altså heller ikke til dets blokdannelse, EF. Netop fordi EF er en sammenslutning af imperialister, mod andre (mægtigere) imperialister, vil EF aldrig kunne blive en konsekvent modstander af supermagterne. Alle imperialister har nemlig en fælles interesse: opretholdelsen af det imperialistiske verdenssystem og kampen mod den revolutionære arbejderbevægelse.

I vores kamp mod supermagterne må vi sætte liden til arbejderklassen og masserne. En massebevægelse imod supermagterne og deres krigsforberedelser er alternativet til EF-borgerskabets betingede og vaktende modstand mod supermagterne. Kampen mod supermagterne må samtidig gives en selvstændig, revolutionær karakter, vi må arbejde for at forene denne kamp med udviklingen af den revolutionære bevægelse i Danmark. Vores hovedopgave er kampen mod vores "eget" borgerskab, kampen for et socialistisk Danmark, hvor arbejderklassen har magten. Vi bekæmper altså de danske kapitalister, også når de vil i EF. Kampen mod EF er derfor en naturlig del af kampen mod det danske borgerskab.

De danske og kinesiske kommunisters holdning til EF har det samme mål: Kinas holdning bygger på den langsigtede vurdering, at det er arbejderklassen i hvert enkelt land, der selvstændigt må tage kampen op mod udbytning og undertrykkelse. Som en socialistisk stat arbejder Kina på at spille fjenderne ud mod hinanden, så de svækkes, således at deres muligheder for at anstifte nye imperialistiske krige formindskes. Derved giver de verdens revolutionære mulighed for at samle kræfter til det endelige opgør med imperialismen. På denne måde tjener Kinas udenrigspolitik verdensrevolutionen.

DKP: SOCIAL-IMPERIALISMENS TALERØR

Til slut vil vi kort vende tilbage til DKP's hetz mod Kina og dets forvrængning af Kinas konsekvente fredspolitik. Først påstanden om, at Kina skulle støtte NATO: med ovenstående i erindring turde det uden videre være klart, at Kina naturligvis ikke støtter en militæralliance, som kontrolleres og domineres af den ene af de to supermagter, USA. At DKP bringer den slags påstande til torvs skal kun tjene til at dække over DKP's rolle som talerør for den anden supermagt, Sovjets militæralliance: Warszawa-pagten, og for social-imperialismen i det hele taget.

DKP er modstander af NATO. Men hvad er DKP's alternativ? Selv siger de "neutralitet" og "alliancefrihed", men set i sammenhæng med DKP's politik i øvrigt - f.eks. deres intensive arbejde for en udvidet handel og økonomisk samarbejde med østlandene og deres propaganda for "den europæiske sikkerhedskonference", hvis formål er at øge social-imperialismens indflydelse i Vesteuropa - så bliver det klart, at det, DKP ønsker, er at give Danmark den samme "fortrinsstilling", som Finland i dag har i forhold til Sovjet. Hvilket vil sige økonomisk, politisk og handelsmæssig afhængighed af socialimperialismen.

Tegn gratis abonnement på

KINA I DAG

Udg. af den Kinesiske Folkerepublik's Ambassade i Danmark, Øregårdsvej 25, 2900 Hellerup.

Handelsaftale USA-Sovjet

På trods af alle ord og fraser har Sovjetunionen igen vist sig som en af de betydeligste garantanter for, at Israel består som stat.

Årsagen er Kremls ny handelsaftale med USA, der går ud på, at Sovjet skal opnå status som "mest begunstiget handelspartner", dvs. toldnedsættelser og kreditmuligheder, til gengæld skal Sovjet lempes jødernes udvandring yderligere. De senere år har udvandringen været på ca. 30.000 om året, som fortrinsvis optræder som "nybyggere" i de områder, der blev besat af Israel i 1967.

Regeringen i Jerusalem anser strømmen af jødiske indvandrere for at være mindst lige så væsentlig som økonomisk og militær støtte. Eller som Moshe Dayan har udtrykt det:

"Vi har nu den militære styrke, og takket være immigrationen af jøder fra Sovjetunionen også de menneskelige kræfter, som gør det muligt for os at installere os overalt. Vi bør derfor udstrække og acceptere oprettelsen af jødiske kolonier i de okkuperede områder."

Det er klart hvilken fordel det har for Israel, der ikke har glemt den truende stagnation i årene før seksdageskrigen. Både i 1966 og 1967 var der næsten lige så mange, der forlod landet, som der var nytillkomne og faren for at Israel skulle blive en arabisk domineret stat var nærliggende.

Denne situation er dog blevet ændret takket være Sovjets udvandringspolitik de senere år. Men oktoberkrigen og olieboycotten har vist, at de arabiske lande kan og vil optræde selvstændigt. Derfor måtte de to supermagter stikke hovederne sammen for at opretholde den situation af hverken krig eller fred, som er så vigtig for deres fortsatte udnyttelse af Mellemøsten. Resultatet er den ny handelsaftale, der er en styrkelse af imperialismens vagthund i Mellemøsten, Israel. Endnu en gang har de sovjetiske social-imperialister vist deres sande ansigt.

Interview med Portugisisk værftsarbejder

Revolutionære portugisiske arbejdere demonstrerer 1. maj i år.

Interview med Lisnave skibsværftsarbejderen Gabriel, der er valgt til arbejderkommissionen på værftet.

AB: Hvorledes er forholdet mellem strejkernes krav og muligheden for at mobilisere masserne? Hvilken rolle spiller arbejderkommissionen?

Gabriel: Efter maj måned har vi haft valg for at vælge arbejderkommission på Lisnave. De fleste valgte er marxister-leninister. Vi havde beviser for, at der i administrationen på værftet, var folk, der havde været agenter for det fascistiske hemmelige politi PIDE og derfor blev hovedkravet i maj-strejken udrensningen af fascistere. Andet krav var afskaffelse af 3. skift fra kl. 01-8 om natten. Tredie krav var 7.800 escudos i løn for arbejdere over 21 år. Laveste kvindetælling er 5.800 esc. og vi forlangte ligeløn for kvinderne, der arbejder i kantinerne. Vi forlangte ligeløn for alle! Som fjerde krav havde vi 300% overtidsbetaling på lørdage, hvilket vi vidste ville være det samme som at afskaffe overtidsarbejdet! Der var arbejdere, der havde 700 overtimer om året. Jeg har selv haft 400 overtimer, som det i praksis var meget vanskeligt at afslå. Det fik vi kun 25% ekstra betaling for på hverdage og 150% på lørdag-søndage.

I en løbeseddel om kravene afviste vi ledelsens tilbud på 6.800 esc. da jeg selv f.eks. tjente 6.500 tidligere. Men ved en hemmelig afstemning arrangeret af ledelsen accepterede flertallet de 6.800 esc. Resultatet af strejken og demonstrationen blev at tredje skift fra 01-8 blev afskaffet, vi fik 300% overtids, men i realiteten blev den afskaffet, og nu blev det bestemt, at ingen kunne arbejde mere end 60 overtimer på tre måneder. Yderligere

resultater blev, at ingen arbejder for fremtiden kan fyres uden arbejderkommissionens accept. Reglen om at arbejdsledere tidligere kunne uddøle specielle straffe til opsætsige arbejdere er også afskaffet. Kvinderne har nu 5.800 esc., hvor de før havde 3.000 esc. Men den øverste direktør tjener stadig 120.000 esc. om måneden!

Vi må sige, at strejken, hvor 8000 deltog, viste at kravene var i stand til at mobilisere masserne og at vi opnåede gode resultater.

Vores fortsatte krav idag er stadig udrensningen for fascistere i ledelsen.

AB: Hvordan fungerer arbejderkommissionen?

Gabriel: Der er 1 repræsentant for hver 50 arbejdere, ialt 200 repræsentanter for alle værftets afdelinger, og der holdes stormøder hver 14. dag, hvor omkring 1000 arbejdere fast møder op. I De Arbejderdeputeredes Kommission er der et organ, der undersøger de enkelte medlemmers forhold. Generalrådets beslutninger bliver udsendt til alle arbejdere, men stormødet kan kræve nyt møde, hvis der ikke opnås enighed om en beslutning. Ved sidste strejke blev der lavet nyt stormøde for at bekræfte beslutningen om strejke. Der er valg en gang om året, men alle valgte kan til enhver tid tilbagekaldes af arbejds-kammeraterne. Endelig har vi et blad "Lisnave Avisen", der udgives af en gruppe marxister-leninister.

AB: Er fagforeningerne i Portugal anvendelige som kamporganisationer for arbejderklassen?

Fortsættes side 7

Fortsat fra side 6

Gabriel: Eftersom de fleste fagforeninger p.t. er domineret af PCP (revisionisterne, red.), er de ikke kampvåben for arbejderklassen. Men i basis arbejder vi på at bevidstgøre arbejderne om at være organiseret for senere at ændre ledelsens sammensætning, men samtidig organiserer vi os i strejkekomiteer udenfor indtil vi har ledelsen i fagforeningen. Den nuværende fagforeningsledelse på Lisnavé deltog ikke i demonstrationen.

AB: Prøver I at blive valgt i fagforeningerne?

Gabriel: Det er vigtigt at arbejde indenfor fagforeningerne her i Portugal. Arbejderkommissionen arbejder ikke sammen med fagforeningen, men kontrollerer den og fastholder fagforeningen på arbejderens krav. Vi kan ikke mobilisere arbejderne udelukkende for fagforeningen. I en anden politisk situation vil de revolutionære i ledelsen nemlig straks have i fængsel. Vi ønsker altså at beholde en dobbeltorganisering både i fagforening og arbejderkommission.

AB: Hvordan er jeres forhold til PCP?

Gabriel: PCP's politik er antagonistisk i forhold til arbejderklassen. PCP står på borgerskabets side. Vi må isolere og bekæmpe dem! De marxistisk-leninistiske grupper hjælper arbejderklassen. Vi må højne vores viden. Flertallet af arbejderne tjener 3.300 esc. Det er ikke meget, men vi må bruge penge til at uddanne os og læse mere.

Fortsat fra side 1

TITOS JUGOSLAVIEN

pagandahetz imod disse lande, først og fremmest Sovjetunionen. De jugoslaviske lederes kurs blev stadig mere åbenlys kontrarevolutionær, og i juni 1948 blev Jugoslavien ekskluderet af Kominform, den internationale kommunistiske bevægelses daværende samarbejdsorganisation.

KOLLEKTIVBRUGENE OPLØSES

Den indre udvikling i Jugoslavien i de følgende år prægedes af en hastig genrejsning af kapitalismen både på landet og i byerne, i takt med at det nye borgerskab af virksomhedsledere og parti- og statsbureaukrater befestede deres magt på alle områder i samfundet. I 1951 erklærede Tito-kliken åbenlyst, at den forlod landbrugs-kollektiviseringsvej, og begyndte at opløse bøndernes arbejdskooperativer. I 1950 var der knap 7000 af denne slags kooperativer, i 1960 kun 147!

Det var helt i tråd med den linie for udviklingen inden for det jugoslaviske landbrug, som en "økonomisk ekspert", Kardelj, i 1954 lagde frem: "fri konkurrence mellem de økonomiske kræfter"! Op gennem 50'erne udstedte Tito-kliken i forlængelse heraf love og forordninger, som gav tilladelse til privat køb og salg af jord og leje af arbejdskraft til dyrkning af jorden.

I dag er situationen den, at 86% af landbrugsjorden er på private hænder, og klassedelingen mellem nogle få rige jordejere og storbønder på den ene side og et stort antal fattigbønder og landarbejdere på den anden, som er karakteristisk for ethvert kapitalistisk drevet landbrug, kan konstateres af enhver, der besøger landet.

"ARBEJDERSTYRET" ER SVINDEL

I 1950 indførtes de første forordninger om "arbejdernes selvstyre" i alle statsejede fabrikker, miner og andre virksomheder og offentlige institutioner. Hovedindholdet i dette "selvstyre" er, at virksomhederne lægges i hænderne på "arbejds-kollektiver", hvor hver enkelt virksomhed arbejder selvstændigt, indkøber sit eget råmateriale, bestemmer ændringer, produktion og priser på produkterne og markedsfører dem, samt bestemmer sit eget lønniveau og fordelingen af sin del af profitten. Virksomhederne har endvidere ret til at købe og sælge fast ejendom. I virksomheder med "arbejderselvstyre" bliver ejendomsretten beskrevet af Tito som "en højere form for socialistisk ejendomsret".

I mellemtiden har både MLE og KFML fremsat kommentarer, som vi her vil give vort besyn med om.

Først KFML, som slet ikke kan styre sin tilfredshed, men sin vane tro øjeblikkelig havner ude i komikken. Deres vurdering af at have fået et halvt hundrede studenter som sympatisører er følgende:

"Perspektivet er tydeligt: "Smågruppestadiet" er ved at være historie. Dannelsen af det revolutionære parti er rykket et stort skridt nærmere." (Kommunist nr. 8/74 s. 12).

Bemærkningen afslører den sorgløshed og manglende kendskab til det virkelige liv som denne studentersekte viser over for opgaven med at forene den videnskabelige socialisme med arbejderbevægelsen. Vi vil ikke blive forbløvet, hvis PARTIET bliver dannet, så snart det er lykkedes KFML at få et par mand ind på Roskilde Universitetscenter.

MLE OPFORDRER TIL DEBAT

MLE's kommentar er ifølge sagens natur mere beskeden i anslaget. Den beskæftiger sig indledningsvis med hvilke former som debatten mellem smågrupper, der bekender sig til marxismen-leninismen, bør tage, foranlediget af de brotvende selvglade sejrshyl som KFML har beriget debatten med.

MLE opfordrer til fortsat debat, men stiller som forudsætning, at "man betragter hinandens bestræbelser for at føre en m-l-politik som reelle."

Kam-l hilser en sådan debat velkommen, og vi kan tilføje, at betingelserne for at debatten virkelig

peger frem mod en enhed mellem alle ærlige marxister-leninister er, at parterne retter de fejl, som debatten afslører, og at man undlader at prøve at skjule dem gennem demagogiske kneb, hvor man bevidst dækker over nederlag ved at forvrænge modstandernes synspunkter, med det formål at vildlede udenforstående.

Vi mener, at eksistensen af flere smågrupper, der har partiopbygningen på programmet, er et tidsbegrænset fænomen, som en dag vil blive afløst af en revolutionær organisation, der varetager proletarietets interesser, og som leder andre lags kamp, f.eks. studenternes i studenterorganisationer osv.

Man bør betragte dette som en uundgåelig og ønskelig proces. Man fremmer ikke denne ved at ignorere de andre "konkurrenter", og udråbe sig selv til "parti", men man fremmer den ved at lægge vægt på at føre en teoretisk debat grupperne imellem, på et strengt videnskabeligt grundlag som udskiller borgerlige og småborgerlige socialister fra ærlige marxister-leninister.

MLE's artikel peger på nogle af de centrale modsætninger, der skiller grupperne, og vi vil her give vores vurdering af et par spørgsmål, for senere at vende tilbage til de resterende modsætninger.

LINIEN FOR DET PARTIOPBYGGENDE ARBEJDE.

Problemet drejer sig her om, hvordan man skal prioritere det teoretiske arbejde i forhold til det politiske og faglige massearbejde i en situation, hvor de revolutionære folk er delt i flere organisationer, som i et vist omfang går hinanden i bedene.

Disse forordninger er i sig selv et brud med den socialistiske planøkonomi. I praksis er det Tito-borgerskabet, der gennem virksomhederne teknisk, ingenlunde og direkte helt kontrollerer disse. Arbejderne og disse privilegerede mellemklasser og bureaukrater står i den samme fagforening, og på den måde bliver f.eks. direktørerne også "arbejdere"!

De såkaldte "arbejderråd" er helt uden indhold, hvilket den jugoslaviske presse også af og til er tvunget til at indrømme. Tito-kliken har selv vedgået, at der er et stort skel mellem folk i ledelsen og arbejderne i fabrikkerne, ikke bare hvad angår lønninger og produktionsbonus'er, men også m.h.t. retten til at bestemme produktionsplanerne for virksomhederne, dispositionen over produktionsmidlerne, afgørelsen om fordelingen af virksomhedens indtægter, ansættelse og fyring af arbejdere osv.

Sagen er, at Tito-borgerskabet er tvunget til at indrømme, at 'alt ikke er som det burde være' - for hvis arbejderklassen i Jugoslavien virkelig havde magten, hvordan skal man så forklare, at arbejdsledelsen er et konstant fænomen i det jugoslaviske samfund (i 1963 340.000 arbejdsledere, i dag ca. 500.000 - og dertil kommer de 800.000 (i 1971), der er blevet tvunget til at søge til de kapitalistiske lande i Vesteuropa for at få arbejde)? Og hvordan forklare, at inflationstakten og real-lønforringelsen ikke står tilbage for de vesteuropæiske landes?

KAPITALISTISK UDBYTNING OG UNDERTRYKKELSE

Sandheden om systemet med "arbejdernes selvstyre" er, at det tværtimod at betyde selvstyre for arbejderne betyder kapitalistisk udbytning og undertrykkelse. Lad os opregne de vigtigste beviser på dette:

1) Siden 1966 har Jugoslavien haft en markedsøkonomi, helt styret af loven om udbud og efterspørgsel. Der eksisterer formelt en femårsplan, men den er ikke bindende - det ville jo stride imod princippet om "arbejdernes (læs: direktørernes) selvstyre"! -, og den er først og fremmest en oversigt over de

Alle politiske organisationer udvikler sig springvis gennem forskellige faser. I den første indledende fase er det teoretiske arbejde det centrale. Organisationen skal præcisere sit politiske ståsted og nøje afgrænse sig fra andre "konkurrentende" grupper og partier. Dette er den såkaldte studiefase.

Når dette er klarlagt skal teorien omsættes i praksis, hvorefter det udadvendte arbejde hovedopgaven. Dette er den såkaldte kamp- og propaganda-fase.

Overgangen mellem disse faser går imidlertid dialektisk for sig, dvs. gennem kamp, hvor hovedopgaven flere gange skifter indhold. Dvs., at når organisationen vover sig ud i åben kamp, så kommer den meget naturligt ud for en række nederlag, som tvinger den tilbage til studiefasen, for det at udbedre skaderne og forberede det næste fremstød.

Denne vekselvirkning mellem teoretisk og praktisk arbejde er ikke alene nødvendig for at udvikle organisationens indsigt i klassekampen, men nødvendigvis også af at klassekampen udvikler sig, og uophørligt sætter organisationen over for nye problemer, som kræver studier.

MLE understreger over for KFML, at den praktiske side er den "væsentligste", hvad der kan være rimeligt nok over for folk, som intet alvorligt forsøg gør på at forene sig med arbejderklassen, men derimod gør en dyd af en nødvendighed ved at hage sig fast i den teoretiske side, i studiefasen.

Men det vil være mekanisk materialisme at hævde, at praksis altid er hovedsiden, og vi mener heller ikke dette synspunkt kan holde, hvis MLE virkelig ønsker den grundige debat, de efterlyser, og hvis de ønsker afklaring på alle de problemer, de rejser.

ENHEDSPOLITIKEN

Forholdet til andre grupper til venstre for socialdemokratiet har været

mål, man vil opnå indenfor det pågældende tidsrum.

2) Anvendelsen af profitten som drivkraften i virksomhedernes produktion. Som følge af dette er forholdet mellem virksomhederne ikke socialistiske forhold med gensidig støtte og samarbejde under en ensartet økonomisk plan, men tværtimod kapitalistiske konkurrence- og rivaliseringsforhold på et frit marked.

3) Bank- og kreditvæsenet fungerer efter helt igennem kapitalistiske principper: Hovedparten af investeringsmidlerne formidles af privatejede banker, der lader deres udlån ske efter forretningsmæssige principper: den virksomhed, der er i stand til at tilbagebetale lånet på kortest tid og betale den højeste rente, får lånet. På denne måde er det især de velkonsoliderede virksomheder, der får mulighed for at foretage investeringer og derved forøge deres indtjening. Dette har igen medført en stigende monopolisering i industrien og en stadig større forskel mellem den relativt udviklede nordlige del af landet og den underudviklede sydlige del.

4) Tito-kliken gjorde sig allerede i 50'erne afhængig af udenlandske lån, især fra USA. I 1968 blev "loven om import af udenlandsk kapital" indført, og tre år efter havde 30 udenlandske virksomheder ca. 525 mill. kr. i landet - et beløb, som er i støt stigning.

Billedet af dagens jugoslaviske samfund ser sådan ud: kapitalistisk anarki og kaos i produktionen, massearbejdsledshed, galopperende inflation, kæmpeunderskud på handelsbalancen, store sociale uligheder i byerne og på landet og mellem forskellige dele af landet, borgerligt ideologisk forfald. Et magtgrådigt borgerskab, der med hård hånd undertrykker al opposition mod den kapitalistiske genrejsning. "Alle forholdsregler, også rent administrative, vil blive truffet over for socialismens fjender", hed det i Titos 1. maj-erklæring 1971.

Titos Jugoslavien er et borgerligt diktatur af fascistisk tilsnit, som besnylker sig med socialistiske fraser.

(Alle tal er hente fra officielle jugoslaviske kilder).

en anden af splittelses-årsagerne. MLE gør nu selvkritik for at have sluttet op bag DKP's 1. maj-demonstration, og agter tilsyneladende at deltage i de andre "venstre"-gruppers 1. maj-arrangement næste år, lige som man gjorde forrige år.

Man skriver, at "man har undladt at trække en stillelinje mellem en revisionistisk politik og en revolutionær politik med fejl."

Marxismen-leninismen fraskriver sig ikke på forhånd samarbejde med noget parti, gruppe, klasse eller lag. Tværtimod er historien fuld af eksempler på dette.

Men en fast regel bør man iagttagende, nemlig at samarbejde skal have et konkret formål, der er gunstigt for arbejderklassen.

Og vi kan ikke se, at et sammenrend 1. maj mellem alle mulige i øvrigt uenige grupper, der kun er enige om, at hvilke gader demonstrationen skal trække - at det har noget formål, andet end at indgyde falske forestillinger om den revolutionære bevægelses styrke.

MLE lover endvidere at udarbejde nogle forslag til enhedsarbejde. Vi er som sagt ikke modstandere af samarbejde, men vi anser det for underordnet i forhold til det enhedsarbejde, der består i at udvikle den teoretiske kamp grupperne imellem.

DKP, BORGERLIG ELLER SMÅBORGERLIG ?

Dette spørgsmål har også medvirket til sprængningen af MLE, idet MLE ikke mener, at DKP er den taktiske hovedfjende, men at det er muligt at vinde DKP i konkrete klassekampssituationer.

MLE beskriver DKP som et småborgerligt parti, der lige som småborgerskabet vakler, og som der derfor skulle være en mulighed for at vinde.

Vor opfattelse er, at DKP udvikler sig fra at være en småborgerligt socialistisk parti til at være et bor-

VI HAR MODTAGET

KAN I BLIVE ENIGE ?

Her læser bedstefar Knud højt for Dansk Familieblads reporter.

I Land og Folk d. 12/13 oktober skriver Hans Scherfig i ugens kommentar: OM PRESSENS ELENDRIGHED, bl.a. om alle disse skræklige ugeblade. "En branche for bekluring og udbud af indiskretion. Kendte personers intimiteter fremlagt til salg i byens kiosker", skriver han. Det er jo ganske rigtigt, men det, der underer en, er, at når man, efter at have læst Scherfigs kommentar går en tur på gaden, ja så er det første man lægger mærke til sandelig billedet af DKP's formand Knud Jespersen, der falder een i øjnene fra alle forsiderne af salvsamme ugeblade, som Scherfig er så harm på. Under overskrifter som: RØDE KNUD AFLØRER ALT OM POTENS, VODKA, MAO OG RUSSERNE (SE OG HØR) og SANDHEDEN OM MIT PRIVATLIV (Dansk Familieblad) får man mange nyttige oplysninger såsom at Knud Jespersen foretrækker leverpostej fremfor russisk kaviar, og beklager at man ikke kan købe Rapport og Anders And i Rusland.

Nu skal man selvfølgelig ikke tage disse interviews for mere end de er, men det kunne være interessant at vide, hvorfor den ene protesterer mod disse blades eksistens, mens den anden vil have dem udbredt i Sovjetunionen. Gu' ved, hvad linien er i det spørgsmål?

JP

gerligt socialistisk parti. At det går den samme vej som i sin tid Socialdemokratiet, og at de er mere end villige til at lade sig købe over i takt med at deres størrelse og indflydelse giver borgerskabet interesse i at købe dem over.

Som påpeget i sidste nummer af ARBEJDERBLADET, så roder MLE partiet sammen med den støtte, det har i arbejderklassen og argumenterer ganske overflødig mod at DKP's vælgere skulle være den "taktiske hovedfjende". Det er der ikke nogle, der mener.

Og netop denne sondring er strengt nødvendig at opretholde i debatten om samarbejde med DKP. At betragte DKP som den taktiske hovedfjende er nemlig ikke det samme som at sværge aldrig at ville samarbejde med dem. Den slags løfter kan kun naive "radikaler" finde på at afgive.

Tværtimod vil det sandsynligvis indgå som et væsentligt princip i det kommende partis taktiske linie,

netop at foreslå DKP et samarbejde om at rejse masserne for at gennemføre nogle af DKP's mange udmærkede reform-forslag - med det formål, ganske vidst, at vise de arbejdende masser, om DKP egentlig ønsker deres forslag gennemført eller ej.

På den nyligt afholdte Faglige Konference foreslog Kam-l f.eks. at være behjælpelig med at virkeliggøre Formandsinitiativets parole om at Gå Til Modstand, hvad Konferencen som bekendt frabad sig.

FORUDSÆTNINGEN FOR EN SOBER DEBAT

Vi vil afslutningsvis pege på en anden forudsætning for at debatten kan føre til resultater, og det er, at de deltagende grupper koncentrerer deres praktiske arbejde om arbejderklassen, først og fremmest gennem opbygningen af revolutionære celler i storindustrien, for her at hente reel erfaring, uden hvilken debatten vil have i uigennemtrængeligt akademisk bavl og "bjergtopsideologi".

FRA

ARBEJDSPLADSERNE

Udenlandske arbejdere sendes hjem

FREMMEARBEJDERNE PÅ LINDØ

For kort tid siden var 2 medlemmer af KAM-L's celle på Lindøværftet i kontakt med nogle af de tyrkiske svejsere, som om kort tid bliver sendt tilbage til Tyrkiet. Det drejer sig her om ca. 170 af vore udenlandske kammerater som er blevet en katebald mellem fagforening, arbejdsgiveren og staten - den hellige treenighed. Her fortalte tyrkerne om deres usikre fremtid og om den behandling de har fået her på Lindø. Samtalen blev desværre besværliggjort af sprogsværkeligheder - og da man så senere fik fat på en tolk, viste det sig at denne var en af værftets håndlangere som - efter hvad vi kunne forstå - truede vore tyrkiske arbejdskammerater med represalier fra værftets side, hvis de udtalte sig til Arbejderbladet.

Trods dette lykkedes det os at få en samtale med 9-10 af tyrkerne. Tyrkerne lagde først og fremmest vægt på, at man da kontrakterne blev underskrevet, blev lovet beskæftigelse i mange år fremover. Da vi spurgte dem om hvem der helt konkret havde lovet dem dette, turde ingen svare os på grund af tolkens trusler. Af et interview der tidligere havde fundet sted mellem tyrkerne og dagbladet Information fremgår det dog tydeligt af Olaf Knudsen (lederen af ansættelseskontoret på Lindø) havde sagt at der ville være arbejde på værftet fra 5 til 7 år. Han sagde at kontrakterne i og for sig lige så godt kunne have været på 2 til 3 år. 1 års kontrakt var altså ifølge Knudsen egne udtalelser kun en formalitet. Vore tyrkiske arbejdskammerater fortalte os videre, at de var

taknemmelige for den hjælp, de havde modtaget af deres danske arbejdskammerater. Desværre er der nu rejst en stemning imod dem. Tyrkerne tillægger her fagforeningerne en stor del af skylden, for som de sagde:

"I dag siger tillidsmændene, at vi rejser hjem fordi vi, da vi blev ansat, vidste at vi kun fik arbejde 1 år. Det er løgn - og hvorfor sagde man fra fagforeningens side ingenting om det, da vi blev ansat? I det hele taget har fagforeningen ikke rørt en finger for at hjælpe os i den tid vi har været her. Tværtimod, nu ser vi at fagforeningen gør alt hvad de kan for at få os sendt hjem - og det betaler vi dem for gennem fagforeningskontingentet".

Frygten for fremtiden blandt vore tyrkiske kammerater er stor. I deres hjemland vil de fleste af dem ikke kunne få arbejde og er derfor ude af stand til at forsørge deres familier. At tyrkerne er bitre er derfor fuldt forståeligt. At det ikke er deres danske arbejdskammerater som har skabt hetsen imod dem er de helt klar over. En af tyrkerne viste dette lige inden interviewet sluttede ved at sige:

"Jeg tror, at Danmark vil blive ramt meget hårdt af den krise, der nu udvikler sig i hele Europa. Måske vil danske arbejder blive tvunget til at tage arbejde i andre lande - som fremmedarbejdere! Hvis man f.eks. forestiller sig,

at danske arbejdere engang ville være nødt til at tage arbejde i Tyrkiet - skulle vi tyrkiske arbejdere så sige til jer, at I skulle rejse hjem når kapitalisterne herude ikke længere behøver jer? Nej, selvfølgelig ikke. I er arbejdere og vi er arbejdere - kun når vi holder sammen er vi stærke og kun når vi er stærke kan vi kæmpe imod det system som tvinger os til at tage arbejde i fremmede lande, fjernt fra vores familier og venner".

Lindø-cellen

GENERALFORSAMLING I KVINDELIGT ARBEJDERFORBUND AFDELING 5.

Kvindeligt arbejderforbunds afdeling 5 i København holdt d. 24. oktober generalforsamling. Arbejdsløsheden var selvfølgelig et centralt spørgsmål.

Bestyrelsen havde i denne forbindelse udarbejdet en udtalelse til de tre "arbejderpartier" i folketinget. Denne udtalelse var et konkret forslag om, at man istedet for udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse til arbejdsløse fremmedarbejdere, skulle udbetale et større beløb til dem, så de med det samme kunne rejse tilbage til det land, de kom fra, og tage hele familien med.

Åbenbart mente bestyrelsen at forslaget ikke kun gjaldt arbejdsløse fremmedarbejdere, men også dem der har arbejde. De mo-

tiverede forslaget med det urigtige i at danske arbejdere skulle tage til Sverige og Norge for at finde arbejde, samtidigt med at der er importeret arbejdskraft beskæftiget i Danmark.

Bestyrelsens vilje til at føre kamp mod arbejdsløsheden, blev for nylig afsløret på LK Nes Haraldsgade. Fællestillidskvinde, Grethe Berg, der er bestyrelsesmedlem i afd. 5, var med til at godkende ansættelse af to personer udenom ansættelsesstoppet på virksomheden. Disse to var nødvendige for at få lagrene fyldt op. Halvanden måned senere indførtes arbejdsfordeling, og 5 kvinder blev fyret.

Men hvad kan så være meningen med at fremlægge et forslag om at smide vore udenlandske arbejdskammerater ud af landet? Hvorfor mener fagpamperne i bestyrelsen, at vi skal begynde at splitte os i nationaliteter.

Vi er allesammen underlagt det kapitalistiske samfunds love, der giver virksomhederne mulighed for - til enhver tid at nedskære produktionen, når den ikke længere er profitabel.

Hvad de i virkeligheden er ude på, er at aflede vores opmærksomhed, så vi kæmper mod hinanden om de jobs, der er, og om den understøttelse, vi allesammen har ret til, istedet for at vi forener os uanset nationalitet og køn i kampen mod kapitalismen.

CS

VELFÆRDSSTATEN AFSLØRER SIG SELV

Under arbejdsløsheden ser vi, hvad "velfærdsstaten" er for noget, og vi ser, hvorledes staten og propagandaapparatet fungerer. Under "ølekrisen", hvor vi skulle spare på varmen, udtalte læger sig i radio/TV om det sunde i at sidde og halvfryse, i dag snakkes der om det rigtige i, at kvinderne bliver hjemme hos børnene, og ugeblade begynder at snakke om at det er sundt at spise skrabet pålæg. Folketinget har gennemført forhøjelser på vuggestue- og børnehavepladser, altså sammen i et forsøg på at tvinge kvinderne ud af produktionen.

Da loven om 90% dækning under arbejdsløshed blev gennemført blev den udskrevet som en stor reform fra Socialdemokratiets side. I dag har vi set, hvad den er værd. Understøttelsen andrager maksimalt 535 kr. om ugen, når skatten er trukket, det har intet med 90% at gøre! Masser af familier kan ikke eksistere for disse penge. Nå, ok så går man til de lavpristede socialkontorer, der kan man jo få både i "pose og søk". Her er der kun afslag. Hele velfærdsstaten, som den er fremtrådt i den socialdemokratiske propaganda gennem masser af år, bliver med et forvandlet til en tom frase. Der ingen hjælp at hente - kun nød og elendighed.

KAMPEN MOD ARBEJDSLØSHED

Kampen mod arbejdsløsheden her og nu er en forsvarskamp. Vi må presse regeringen og folketing med alle midler til at igangsætte arbejde, og vi må rejse kravet om fuld dækning under arbejdsløshed og mobilisere de arbejdsløse i denne kamp.

NYT FRA FORLAGET

KAMPENS VEJ NR. 3:

Indhold bl.a.:

Om de socialistiske lande og deres betydning for os. Kommunisterne og den anti-imperialistiske kamp. Om de kapitalistiske kriser.

KAMPENS VEJ NR. 4:

Indhold bl.a.:

Resolutionerne fra KAM-L's 3. centralkomitémøde. Afgrænsningen af arbejderklassen i klasseanalysen. Den kontrarevolutionære alliance - om samarbejdet mellem socialdemokratiene og de revisionistiske partier.

J. V. STALIN: KORT OM MENINGSFORSKELLENE I PARTIET - pris 5 kr.

J. V. STALIN: OM STRATEGI OG TAKTIK - pris 4 kr.

POLITISK PLATFORM - oversættelse af resolutioner fra KFML(r)'s 3. kongres - pris 4 kr.

ARBEJDERFORLAGET, Nørregade 65, 5000 Odense - giro 23 42 79

Fortsat fra side 1

arbejdsløshedens....

Et godt eksempel på dette har vi fra byggesektoren. Masser af bygningsarbejdere går arbejdsløse, ikke fordi der er for mange lejligheder, men fordi ingen har råd til at bo i dem. I Brøndby Strand f.eks. står over halvdelen stadig tomme og daglig flytter familier væk. På trods af rentesikring og boligsikring, så har de arbejdere, der har bygget boligblokkene, ikke råd til at bo i dem - sådan er det kapitalistiske system.

Som følge af overproduktionen indskrænker kapitalisterne produktionen og fyrer arbejderne. De svageste kapitalister må lukke eller går konkurs. Og når mange arbejdere bliver arbejdsløse, bevirker det igen en mindre efterspørgsel, eftersom vi langt fra har fuld dækning under arbejdsløshed, og det bevirker at atter flere kastes ud i arbejdsløshedens forbandelser.

Kapitalisterne forsøger at løse deres problemer med afsætningen gennem en øget eksport. For at stå bedre rustet i konkurrencen med udenlandske kapitalister presser de lønningerne og indfører en bedre teknik. Det var det Hartling-regeringen lagde op til straks efter valget i december. Regeringen gennemførte en drastisk opbremsning i byggesektoren med dertil hørende arbejdsløshed, for gennem arbejdsløsheden at presse lønningerne. Forslaget blev begrundet med, at der skulle overføres arbejdskraft fra byggesektoren til eksportindustrien, men denne overførsel har ikke fundet sted. En anden ting, som regeringen også ville sikre med deres politik var at skaffe tilstrækkelig kapital til eksportindustrien og til den importkonkurrerende industri. Den arbejdsløshed, vi har i dag og som fortsat vokser, er bl.a. gennemført af Hartling-regeringen og de andre slyngler, herunder Socialdemokratiet, som indførte det bygge- og anlægsstop, som ophørte 1. oktober i år. Men årsagen til den er det kapitalistiske system og kapitalens krav.

STIGENDE ARBEJDSLØSHED OG STIGENDE PRISER

Selve krisen er endnu ikke brudt ud. Karakteristisk for forholdene nu er, at der er stigende arbejdsløshed og samtidig stigende priser - det kaldes i det økonomiske fagsprog stagflation. Normalt skulle en stigende arbejdsløshed betyde

at priserne faldt. Ofte har vi hørt politikere og økonomer forklare, at inflationen har sin årsag i de stigende lønninger og altså det store efterspørgselspres. Det er en lodret løgn, hvilket den aktuelle situation også viser. Forklaringen er, at monopolerne i stor udstrækning ophæver konkurrencen. Hvis man er eneste producent af en vare, så fastsætter man suverænt prisen, og man fastsætter den således, at det giver den størst muligt samlede profit. Foruden monopolernes indflydelse er der også statens økonomiske politik. Når staten mangler penge, eller når erhvervslivet ønsker en øget kapitaltilførsel, lader staten, eller rettere nationalbanken, seddelpressen rotere hurtigere. Det betyder, at der kommer flere penge i omløb og pengenes værdi falder som følge deraf. Når pengene falder i værdi, må priserne gå i vejret, hvis kapitalisterne vil fastholde deres produkters værdi.

ER DER FORSKEL PÅ EN HARTLING-REGERING OG EN ANKER JØRGENSEN ?

Mulighederne for at sætte ind mod arbejdsløsheden er begrænsede og er tidsbestemte. Men hvor Hartling-regeringen lader stå til og følger den liberalistiske linie om "kræfternes frie spil", så ville en Socialdemokratisk regering med alle midler arbejde på at udskyde problemerne. Den socialdemokratiske regering i Sverige nedsatte som bekendt momsen på fødevarer med 5% i en tilsvarende situation mindre end et år siden, for senere at hæve den igen. Det betød, at købekraften steg med 5% og tilsvarende med produktionen og beskæftigelsen. Noget tilsvarende har Thomas Nielsen fremført. Derudover ville en socialdemokratisk regering kunne igangsætte nødhjælpsarbejde, lempe finansieringen af byggeriet, øge arbejdsløshedsunderstøttelsen, altså sammen for at øge forbruget og dermed udskyde problemerne.

Men netop kun en udskydelse. Den metode, som Socialdemokratiet vil anvende går ud på at øge efterspørgslen, hvilket kan ske med en øget inflation, udenlandsk låntagning og endelig gennem øgede skatter, hvorved pengene tages fra dem, der har blot en krone i overskud og gives til f.eks. øgede statslige aktiviteter. De kapitalistiske kriser opstår som følge af overproduktion. Arbejderne producerer merværdi, hvilket betyder, at de producerer mere end de forbruger.

Tag kontakt med KAM-L

HORSENS
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSSENS

KOLDING
RØDE STJERNE
LÅSBYGADE 41
6000 KOLDING

KØBENHAVN
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 Ø (Tlf. TR 6627)

ODENSE
RØDE STJERNE
NØRREGADE 65
5000 ODENSE

ÅLBORG
FREDE RØNN
FÆLLEVEJ 29
GUG
9000 ÅLBORG

ÅRHUS
KAM-L
STUDSGADE 10
8000 ÅRHUS C

Røde Stjerne

Åbningstider for RØDE STJERNE-boghandlerne:
mandag til torsdag
16,00 - 17,30
Fredag:
16,00 - 19,30
Lørdag:
10,00 - 14,00

PLAKATKONKURRENCEN:

I anledning af den plakatkonkurrence som vi har udskrevet om ARBEJDERBLADET skal vi på opfordring meddele, at plakatforlaget ikke skal indeholde parolen SÆT ARBEJDERBLADET I CENTRUM, men være et udtryk for den. Al teknik (foto, linoleumstryk, maleri m. m.) kan benyttes. Mål for forslaget 42 gange 60 cm. Sidste frist for indlevering 28. december. Sendes til AB's adresse.

KOLDING

Røde Stjerne boghandler i Kolding flytter fra Enevold Sørensenavej til LÅSBYGADE 41. Den påregnes at åbne d. 18 november.

ÅRHUS

Afdelingen i Århus har skiftet adresse fra Morten Borupsgade til STUDSGADE 10, 8000 Århus C. Trafetid torsdag fra kl. 16.30-17.30

ÅLBORG

Fredag d. 22. november kl. 20.00 arrangerer KA m-l i Ålborg et offentligt møde om Albanien. Mødet indledes med en præsentation af KA m-l i Ålborg, hvorefter vi giver en beskrivelse af Albanien kamp frem til socialismen. Vi afslutter med at vise lysbilleder fra en rejse til landet i sommer. En af kammeraterne som deltog i rejsen vil kommentere billederne og besvare spørgsmål. Du kan desuden skaffe dig materiale om Albanien og kampen for socialismen ved vort bogbord.

Tid: Fredag d. 22. november kl. 20.00 Sted: Huset, Hasserisgade nr. 10.

KØBENHAVN

VI ANKLAGER KAPITALISMEN! - er titlen for et offentligt møde i København om kapitalens offensiv mod arbejderklassen i form af prisstigninger og arbejdsløshed, og kampen mod den. Tid: 7. november kl. 19.30 Sted: Folkets Hus Enghave Plads

ARBEJDERKLASSEN KLARER SIG FINT UDEN KAPITALISTER! - et offentligt møde i anledning af 30-årsdagen for Albanien befrielse. Tid: 29. november kl. 19.30 Sted: Ungdomscentret Lyrskovsgade 4.

HORSENS

Den 1. oktober kom der ca. 50-55 mennesker til et møde, som Horsens-afdelingen afholdt i anledning af den Kinesiske Folkerepubliks 25 års dag.

Mødet blev indledt med en tale om Kinas sejrige udenrigspolitik gennem 25 år. Senere var der lejlighed til at stille spørgsmål og diskutere. Mødet sluttede med film.

Vi skal ikke acceptere kapitalisternes skalten og valten. Når fabrikker lukkes kan vi f.eks. besætte fabrikken som udenlandske arbejdere har gjort det i de tilfælde, hvor der er de rette betingelser til stede.

En virkelig kamp mod arbejdsløsheden og dens forbandelser er en kamp for socialismen. Når arbejderklassen har magten kan der skabes sikre og gode forhold. I et sådant samfund er arbejdsløshed ukendt.